

TUNEL

Michal Valúch

Prológ:

„Vy svinskí darmožráči, to už naozaj neviete prísť s niečím prínosným?“ Rozhorčene od čela veľkého obdĺžnikového stola z masívneho dreva začínal svoj prejav muž s hustými čiernymi fúzami. Bol to Pablo Escobar. Najväčší drogový barón aký kedy žil.

„Ak ma Američania pripravia o ďalšie lietadlo, alebo mi pobrežná stráž zabaví čo i len jedinú loď tak vás pozabíjam všetkých hijos de puta!“ Bol veľmi rozčúlený.

Kývol smerom k dverám kde stála jeho osobná stráž.

Muž s puškou pohotovo otvoril dvere a dovnútra vpochodoval zavalitý malý chlapík. Celý spotený, horko ťažko niesol čierne igelitové vrece. Podišiel až k Escobarovi a nechal vrece pri jeho nohách.

Ten sa poň načiahol a jednou rukou ho vyložil na stôl.

Ešte raz si pohľadom prebehol všetkých členov stretnutia a obsah vreca vysypal na stôl medzi zúčastnených.

„Striebro, alebo olovo“ povedal rázne a postavil sa od stola, na ktorom sa teraz váľalo päť useknutých ľudských hláv.

Všetci za stolom ostali ako skamenení.

Pablo vybehol z miestnosti a za nim aj člen jeho osobnej stráže. Skrz otvorené dvere sa dostala dovnútra typická horúčava letného Kolumbijského dňa.

Keď sa dvere zatvorili, ešte dlhú dobu ostalo v miestnosti ticho. Nakoniec začalo osadenstvo pomaly vstávať a spratovať poutínané hlavy späť do vreca.

„Námorníci z Columbiany, nech im je zem ľahká.“ Zašomral ktosi.

Columbiana bola loď prevážajúca kokaín popri brehoch Floridy zajatá Americkou pobrežnou strážou. Toto boli hlavy členov posádky, ktorým sa podarilo ujsť do Mexika. Neušli však ďaleko.

Pablo Escobar bol známy svojou krutosťou. Kto preňho dobre odviezol svoju prácu čakala ho bohatá odmena, kto zlyhal toho čakala smrť.

Asi o hodinu neskôr sedel Pablo Escobar ako zvyčajne vo svojom kresle na terase za svojím domom, pripomínajúcim skôr vojenskú pevnosť.

„El Padrino, ospravedlňujem sa, že Vás vyrušujem“ starší komorník sa pretláča okolo ozbrojených strážcov až k Escobarovmu kreslu.

„Je tu mladý Phillip, Domingov syn a chce s Vami hovoriť.“

„Ten architekt?“ Pablo Escobar mal veľmi dobrú pamäť na tváre aj mená všetkých blízkych ľudí okolo seba. Hovorilo sa, že pozná celú dedinu po mene a to aj vrátane detí.

„Ten, Padrino,“ odpovedal mu komorník.

„No tak ho prived', pozrieme sa čo nám nesie.“

Za necelú minútu v doprovode komorníka prichádza mladý muž, asi tridsiatnik. Phillip Guardiola bol jeden s najšikovnejších ľudí mladej Kolumbijskej generácie a ako taký bol vybraný aby mohol študovať na univerzite v USA.

Školu aj všetky poplatky financovala Kolumbijská vláda. S finančnou podporou od samotného Escobara. Za jeho pomoc pri rozvoji krajiny mu boli „takmer“ všetci Kolumbijčania zaviazaní a v tichosti ho podporovali.

Pablo sa postavil a pevne podal mladému mužovi ruku na pozdrav.

Bol o hlavu vyšší ako mládenec.

„Vítam, ťa doma chlapče. Ako bolo v Amerike?“ Začal veľmi priateľsky.

Bol to tvrdý, ale férový muž.

„Nože, pod' prejdeme sa.“ Vzal ho rukou okolo ramien, pritisol k sebe a viedol smerom k ľavej strane obrovskej terasy kde sa nachádzal bazén. Ostatných nechali niekoľko metrov za sebou.

Viedli spolu očividne priateľskú konverzáciu prerušovanú hlasitým Pablovým smiechom.

Phillipo nakoniec vytiahol z príručnej taštičky priehľadný obal plný papierov.

„El Padrino, navrhol som pre Vás projekt, ktorý by Vám mohol byť veľmi užitočný. Viem, že máte nemalé starosti s distribúciou produktu do Štátov. Aj teraz mi otec spomínal, že ste prišli o ďalšiu z lodí.“ Rozprával presvedčivo. „Na univerzite som robil niekoľko návrhov a aj poriadne náročných stavieb. Pozrite sa na toto.“

S obalu vytiahol niekoľko nákresov a mapu.

„Tu, je mestečko Santa Cruz v Mexiku. Za ním je vaše letisko.“ Ukázal prstom na mape oblasť pri hraniciach s USA.

„Ako sa dostať cez hranice bez toho, aby Vás neodhalili?“

Pablo bez slova počúval Phillipov výklad.

Mladý muž vybral, ďalší list z obalu a podal ho Pablovi priamo do ruky.

„Tunel. To je odpoveď! Priamo z púšte za Santa Cruz, neďaleko hraníc až do Arizony v USA.

Priamo popod zem. Všetko som to tu navrhol a vykalkuloval.“ Rukávom si zotrel pot z čela.

Slnko pražilo priamo na nich a teplota dosahovala miestami až päťdesiatpäť stupňov.

„Tunel bude plne elektrifikovaný, klimatizovaný, vojde sa doň aj nákladné auto a hlavne to bude úplne bez rizika. Nikoho nenapadne, že tovar vozíte priamo do krajiny, kilometre za hranice. Tam už nikto nestráži.“

Pablovi sa zažala v oku črtať iskra.

Chvíľku sa zadumal.

„Toto chlapče ti zabezpečí veľký prospech ak sa ti to podarí zrealizovať. Vezď, že mňa si presvedčil.“

Podal mu ruku ešte raz na znak spečatenia dohody a ostali v rozhovore cestou do vnútra budovy.

1

Niekoľko desaťročí neskôr

Keď sonda Messenger v roku 2011 doletela na obežnú dráhu planéty Merkúr začala ju postupne celú

mapovať. Už vtedy bolo v pláne NASA poslať na Merkúr prvú ľudskú posádku. Merkúr má veľmi dlhú obežnú dráhu a priblížiť sa k nemu bolo možné len keď bol najďalej od slnka. Za dva dni bude prístupný aj posádke vesmírnej lode Yesterday, ktorá sa posledný mesiac uberá jeho smerom, aby ho preskúmala. Má nato však len 3 dni. Keď sa Merkúr znova priblíži k slnku. Pristáť ale aj tak musia na zatmennej strane, lebo teplota rozpálenej osvetlenej strany má stále od tristo do štyristo stupňov Celzia. Posádku lode tvoria dvaja mladí astronauti Daniel Green a Markus Woeste. Let vďaka fotónovému pohonu lode trvá zo zeme len mesiac. Keď napríklad prvá sonda letela k Merkúru viac ako šesť rokov a let sprevádzala hromada komplikácií.

„Stíš tú hudbu, nemôžem sa vôbec sústrediť“ okríkol Markus Daniela počas poobedňajšej siesty a odložil rozčítanú knihu otvorenou stranou na príručný stolík, aby nestratil kapitolu.

Vyskočil na nohy a vybral sa do Danielovej izby.

Markus pochádzal z rodiny nemeckých prisťahovalcov. V USA boli už od sedemdesiatych rokov devätnásteho storočia.

Bol vysoký s vyholenou hlavou a širokými ramenami. Mal modré oči a husté hnedé obočie. Od detstva športovec, čo mu pomohlo v testoch na astronauta.

Prebehol dlhú chodbu oproti kuchynke a bol na skok od Danielovej kajuty.

Bez klopania vtrhol dnu.

„Heeeej, stíš to. Takto sa nedá existovať.“

Daniel zaregistroval jeho volanie až teraz. Načiahol sa po prehrávači a naslepo poklepal prstami po prednom paneli až sa hluk utíšil a skladba sa zastavila.

„Prepáč,“ povedal „nechal som sa uniesť viac ako to milujem.“ Uškrnul sa.

Markus to vedel, celý mesiac ako boli na ceste Daniel dookola počúval soundtrack z filmu Vlasy. Navyše poriadne nahlas.

„Dám si od toho na chvíľu pauzu, sľubujem. Koľko máme ešte času?“

„Myslím pol hodiny“ pozrel sa Markus na hodinky.

„NASA očakáva týždňovú správu, dnes vysieláš ty?“

„Ja určite nie,“ ohradil sa Daniel. „Referoval som im prelet tým meteorickým rojom minulý piatok, teraz je rad na tebe.“

„Hej, máš pravdu. Idem si pozrieť letový denník nech nevyzerám len ako tuctový pasažier tejto šunky.“

Markus sa po týchto slovách otočil na päte a opustil Danielovu kajutu.

Daniel sa otočil späť k stolu kde si po pamäti kreslil krajinu kde vyrastal, Coloradské Skalité hory. Miloval prírodu a už sa nevedel dočkať kedy sa so synovcom a neterou zasa vyberie na výlet.

Bol to nízky špinavý blondiak na krátko ostrihaný. Skôr vychudnutý, bez väčších stôp po svalstve. Na ľavej strane tváre mal jazvy, ktoré sa ťahali po krku až dole pod tričko.

Ako osemnásťročný len tak-tak prežil autonehodu keď jeho kamarát nezvládol rýchlu jazdu na otcovom Porsche. Pre šoféra sa nehoda skončila tragicky, Daniel prežil, ale zostal od tej doby ako vymenený. Jazvy mu budú na do smrti pripomínať čo sa v ten deň stalo.

Ešte nejakú chvíľu si fixkou vymaľovával obrázok a potom vstal od stola.

Je čas si ísť zabehať, pomyslel si a vydal sa smerom k športovej časti lodi.

Yesterday bola rozdelená do deviatich hlavných častí.

Ubytovací komplex bol rozdelený na štyri samostatné ubytovacie jednotky, ktoré pri nepriazni osudu mohli slúžiť aj ako záchranné moduly. Každý mal samostatný motor a zásoby.

Počas tohto letu boli využité iba dve ubytovacie jednotky, keďže posádku tvorili iba Markus a Daniel.

Ďalej tam boli spoločenské priestory, ktoré tvorila knižnica, prekvapivo veľká a rozsiahla. Malá kinosála a herňa.

Kuchynské priestory, kde bola hlavná zásobáreň potravín, spotrebiče a jedáleň.

Športová časť, kde boli stacionárne bicykle, rôzne posilňovacie zariadenia, behacie pásy, či boxerský ring.

Strojovňa, sklad, garáž, ozdravovňa a riadiaca časť. Srdce celej lode.

Nato koľko všelijakých miestností a vybavenia sa v lodi nachádzalo bola prekvapivo malá a spratná.

Všetko malo presne svoje miesto a žiadny kút nebol nevyužitý.

Zatiaľ čo bol Daniel v telocvični a splňal si predpísanú kvótu pre denný pohyb, Markus sa pripravoval v riadiacej miestnosti na správu pre základňu na zemi.

Ešte sa snažil očami prebehnúť všetky kontrolky a ukazovatele. Za necelú minútu malo byť nadviazané spojenie.

„Zem volá Yesterday“ ozval sa chrapľavý zvuk z reproduktora.

„Nemáme obraz, počujete nás?“

„Hlásí sa Yesterday, tiež nemám obraz. Hlas je zrozumiteľný“ odpovedal Markus.

Na monitore pred ním, ktorý bol zapustený do riadiaceho panela lode bolo stále čierno.

„Nevadí, možno to nabehne neskôr, nemáme čas čakať.“ Hlas s reproduktora bolo počuť čistejšie ako na začiatku. Bolo v ňom však badať napätie.

Markus začínal ako vždy:

„za posledných stošesťdesiatosem hodín sme preleteli...“

„Počkaj Markus!“ Ozvalo sa zo Zeme. „Tu je kapitán Rudd. Máme tu anomáliu. Musíme si to prejsť skôr ako nám vypadne spojenie úplne. Keďže nemáme obraz pokúsím sa opísať čo nám posielala Messenger.“

Sonda neustále lieta po obežnej dráhe Merkúra a posielala fotky podľa toho ako ju práve naprogramujú. Momentálne ju využívajú, aby mohli Yesterday naviesť na miesto pristátia.

„Ako sa planéta pootočila ukázala nám tienistú stranu OKA.“

Okno bol pracovný názov NASA pre najväčší kráter planéty. Jeho zráz mal byť plánovaným miestom pristátia lode.

„Ešte sme ho nikdy nevideli celý v noci. Zaujímavé je akoby v strede Oka niečo horelo.“

„Horelo? Merkúr nemá žiadnu atmosféru.“ Začudovane odpovedal Markus.

„To predsa viem, jeho nízka gravitácia neudrží pokope žiadne plyny v blízkosti planéty, napriek tomu to vyzerá z fotiek ako požiar.“

„Nemôže to byť skreslený obraz zvířeného prachu po dopade nejakého meteoritu na povrch?“

„To sme si najskôr tiež mysleli Markus, ale je to tam už dva dni. Zastavili sme Messenger nad tým miestom. Chcem, aby ste pristáli pri tom mieste a preverili to. Vzorky železa z vnútra planéty môžete odobrať aj v krátery. Oko by nemalo byť hlbšie ako pol kilometra.“

Markus si robil rýchle útržkovité poznámky do pripraveného bloku, ktorý mal položený na riadiacom stole.

„Je to jasné.“ Odpovedal, a čakal či má už začať s pravidelným hlásením.

„Markus, nechcem, aby ste šli na výsadok obaja. Je to zmena plánu a aj keď len malá, chcem vás jedného mať stále v Yesterday.“

Po krátkej odmlke sa znova ozvalo s reproduktorom.

„Dohodnite sa medzi sebou ak to bude možné.“

„Rozumiem.“ Odpovedal rázne. „Môžem, pokračovať?“

„Samozrejme, ja sa zatiaľ lúčim, nechám ti tu technika.“ Povedal kapitán Rudd a odmlčal sa.

Markus pokračoval v pripravenom pravidelnom hlásení a obzeral sa z času na čas po Danielovi. Mal by ho o všetkom informovať.

2

Po dvoch dňoch letu bola vesmírna loď Yesterday úspešne navedená na obežnú dráhu Merkúru.

Na palube bola len malá posádka pozostávajúca z dvoch astronautov Markusa Woesteho a Daniela Greena.

Cieľom misie bolo zaviesť vrtaciu sondu čo možno najhlbšie pod povrch planéty a vziať vzorky horniny. NASA sa snaží preskúmať z čoho je tvorené jadro malej a takmer dokonale okrúhlejšej planéty Merkúr. Zatiaľ o tom mohli iba špekulovať. No už po mesiaci budú môcť v laboratórnych podmienkach skúmať presné zloženie ak všetko pôjde podľa plánu.

„Zapínam manuálne riadenie, pripútať sa.“

Markus pevne uchopil riadiaci knipel rakety a potlačil ho jemne dopredu.

Lod' začala postupne klesať.

Daniel sediaci vedľa neho si práve pozapínal všetky štyri bezpečnostné pásy jeho sedačky.

Jedným okom sledoval ukazovatele okolitých podmienok lode, ale hlavne sústredil svoj pohľad skrz veľké okno na miesto pristátia. To bolo ešte poriadne ďaleko pod nimi, ale videli ho celkom zreteľne. Zo stredu krátera kam mierili stúpala hustý dym. Zvláštny pohľad. Nikto z nich nič takéto mimo zeme nevidel. Z dymu miestami vyšľahol dlhý plameň. Vyzeralo to, že oheň je celkom rozsiahly. Akoby na planéte horelo niečo obrovské. Keďže celý plášť Merkúru je z kameňa a skál pôsobí to dosť nepravdepodobne.

V manuálnom režime navádzania, má loď podstatne zníženú rýchlosť. Ruka pilota nie je taká pevná a loď z času na čas poskočí na stranu, akoby bola odnesená veľkou morskou vlnou pri namáhavej ceste do prístavu.

Lod' bola teraz natočená tak, že oheň bolo vidno iba z pravej strany kokpitu.

„Viac na pravo.“ Snažil sa navigovať Daniel, ktorý mal teraz najlepší výhľad na inkriminované miesto.

„Vôbec to nezachytávam na radare a sme už blízko zeme.“ Zašomral Markus snažiac sa naviesť loď čo najcitlivejšie do krátera.

„Do pekla. Aký som nervózny. Nemal som si robiť tú druhú kávu.“

Ruky sa mu celkom spotené šmýkali po knipli.

Ozval sa hlasitý signál lode.

„Sme sto metrov nad zemou.“

Markus zbrzdil manéver.

Blížili sa k miestu pristátia príliš rýchlo, takto hrozilo, že by sa loď poškodila o nejakú vyčnievajúcu skalu. Treba rátať s tým, že neznámi terén môže byť plný nástrah.

Dosadli na povrch dosť rázne, až to oboch takmer vyhodilo zo sedadiel.

„Ešte, že máme tých pásov toľko“, pousmial sa Daniel a začal sa odopínať zo sedačky.

„Aha nato kamarát“, ukázal Markus cez bočný priezor na miesto odkiaľ vysoko nad povrch stúpajú stále hustý dym.

„Odtiaľto to nevyzerá až také veľké, čo to do pekla je? Až ma mrzí, že výsadbom poverili teba a ja musím ostať strážiť loď.“ Zaklamal, ale presvedčivo sa tváril ustarostene.

„Odfotím ti to z blízka, neboj sa.“ S úsmevom odpovedal Daniel.

Bol z toho skôr vzrušený miesto toho aby pociťoval strach z neznáma. Odkedy pri autonehode takmer prišiel o život viac sa o svoj život nestrachoval.

Po vychystaní základného skafandra, naložení vrtáku a sondy do prieskumného vozidla Daniel ešte vizuálne kontroluje stav kolies, podvozku a svetlometov.

Po rýchlej obchôdzke okolo stroja sadá namáhavo na miesto vodiča. Všetky kontrolky a monitory sa pomaly jedna po druhej zapínajú, on zatiaľ poctivo uzatvára dvere a znova sa prepásava.

Vo vozidle, je omnoho menej miesta ako v lodi a tým, že má na sebe skafander sú jeho pohyby veľmi negramotné. Prilbicu pokladá na jedno voľné miesto po svojej lavici.

Vodič prieskumného vozidla sedí v strede pričom sú po oboch jeho stranách miesta pre ďalších členov posádky.

Daniel zapol vysielaciu na golieri svojho skafandra:

„halo, Markus počuješ ma?“

„Čisto a zreteľne“ zaznela odpoveď bez čakania.

„Môžeš mi otvoriť dvere, som pripravený.“

Po niekoľkých sekundách sa s hrmotom začala vyklápať vstupná brána do nákladnej časti lode. Po otvorení vyzerala ako padací most.

Daniel stlačil tlačidlo ŠTART na ľavej strane volantu a motor sa rozbzučal.

Citlivo nahmatá páčku vzadu na volante a potiahne ju pomaly k sebe. Vozidlo sa pohlo. Po rampe sa rozbíha pomaličky, no keď sa všetkých šesť kolies dotkne kamenitého povrchu Merkúra Daniel sa osmelí pridať plyn. Všetky kolesá zahrabú na drobných kamienkoch a vozidlo vyštartuje ako strela najskôr podľa digitálnej mapy na sever, aby sa vyhol veľkej vyčnievajúcej skale. Okolo nej už potom stočil volant a vydal sa na východ odkiaľ asi päťsto metrov vzdialene stúpajú dym. Alebo niečo také ako dym.

Merkúr nemá atmosféru znova si v mysli prízvukoval.

Slnko nebolo vidno, svietilo na odvrátenú ploguľu a všade bolo šero. Svetlomety boli pozapínané všetky na plný výkon, aby si všimol prípadnú nerovnosť vo svojej vytýčenej ceste. Pri pohľade dohora mal úplne dokonalý výhľad na vesmír, keďže atmosféra bola veľmi riedka. Stále viac a viac sa približoval k miestu požiaru. Bol už asi len päťdesiat metrov od neho a zreteľne videl plamene ako šľahajú od zeme v dlhých jazykoch. No napriek tomu, že sa približoval, požiar ho neobostieral, ale oheň sa akoby zmenšoval.

Čo z pohľadu zhora vyzeralo ako obrovský dlhý horiaci pás bolo z blízka len malé ohnisko z ktorého šľahali plamene.

Daniel už nebol ani desať metrov od toho keď zastavil vozidlo a motor uviedol do neutrálneho šetrného módu.

Vyskočil von z vozidla na rovné nohy. Gravitácia bola veľmi nízka, ale tým, že bol skafander špeciálne zavážený uľahčoval Danielovi pohyb po povrchu bez nutnosti skákať. Ťarbavo prešľapoval z nohy na nohu a blížil sa k ohňu.

„Nevidím žiadnu puklinu, nevyzerá, že by to vyvieralo z vnútra planéty.“

Markus tiež veľmi netrpezlivo sledoval na monitore prenášaný obraz z kamery, ktorú mal Daniel na prilbe.

„Pre istotu, tu vrátať nebudem. Ak je tu pod povrchom nejaká plynová kapsa, alebo niečo podobné, nedopadlo by to pre mňa dobre.“

„Súhlasím kamarát“, odpovedal Markus.

„Neregistrujem žiadnu zvýšenú teplotu zo senzorov na tvojom obleku. Môžeš ísť bližšie?“

„Pracujem na tom“, asi dva metre od ohňa mohol Daniel už veľmi zreteľne vidieť, že to čo horí nepochádza z vnútra planéty.

„Je to niečo dlhé, takmer dva metre, priemer tak tri centimetre. Celé hrboľaté, nerovné. Čo moja teplota?“

„Stále rovnaká ako okolie, malo by to byť skôr všetko zamrznuté. Nemá tu čo horieť hovorím ti,...“
Stopol sa v reči Markus. „Akoby to niekto začal kropiť vodou.“

Plameň sa začal razom náhle zmenšovať a dym začal pritom hustnúť a ešte väčšou rýchlosťou sa valil hore. Až kým oheň úplne nezanikol.

Dlhá teraz červená, akoby silno rozpálená vec vyzerala ako mierne skrútený had. Pomaly sa vytrácala aj červená farba predmetu.

Markus nestihol nič povedať keď Daniel odrazu podišiel k tomu a chytil to do ruky.

„Čo to robíš?!“ vykrikoval Markus.

„Nie je to ťažké, veď si hovoril, aby som to vzal.“ Ohradil sa Daniel.

„Nepovedal som absolútne nič,“ podráždene a nervózne zareagoval Markus.

„Beriem to so sebou. Je to neškodné, chcem si to pozrieť z blízka.“ Otočil sa smerom k vozidlu a zasa sa pomaly snažil prehopkať z nohy na nohu tých niekoľko metrov.

Markus ostal ako obarený, bol úplne spotený a vystrašený.

Naopak Daniel pôsobil zo svojho jednania naozaj vyrovnané a pokojné.

Keď zatvoril poriadne dvere kabíny, znova si dal dole prilbicu skafandra a začal si zblízka obzerat' predmet.

„Celý hrboľatý, akoby skamenené drevo.“ Vyzeral ním celkom zaujatý, ale v tom akoby si znova spomenul na účel misie.

„Ale vrátať tu aj tak nebudem, idem aspoň päťsto metrov na sever k okraju OKA.“ Zahlásil a motor začal znova hlasnejšie vrčať.

„Rozumiem,“ odpovedal Markus a zo strachom začal premýšľať ako ho s tým nevpustiť na palubu.

3

Markus celý nervózny už hodnú chvíľu vyzeral Danielovo vozidlo. Dostal posledný správu pred pätnástimi minútami s tým, že vzorky sú úspešne odobraté a mieri späť na základňu. V hlave mu víri hromada myšlienok, ako odoprieť Danielovi vstup na loď. Pravidlá sú jasné, vzorky z jadra planéty, pre nič iné sem neprišli.

Prečo sa toho tak bál? Sám sebe sa divil. Tak sem donesie kus nejakej ohorenej skaly, možno z meteoritu, čo na tom? Nie! S tým ho sem nepustím...

„20 metrov od lode, otvor mi vstupnú bránu,“ ozvalo sa z reproduktora pri riadiacom paneli.

Priskočil k nemu, zhlboka sa nadýchol, aby sa mu netriasol hlas:

„nemôžem ťa s tou vecou vpustiť dnu, nevieme čo to je.“

„Buď pokojný Markus, pri nakladaní vzoriek pri zráze Oka som to aj tak stratil, vpusti ma dnu, som tu.“

Vo vysielacke bolo počuť v pozadí aj hlasnejšie bzučanie motora. Čo značilo väčší náklad na palube. Prekvapený no z mierne ustupujúcim napätím bez ďalších slov dal povel na otvorenie vstupu do lodi. Keď vozidlo vošlo celé dnu, zatvoril bránu a vybral sa Danielovi na pomoc pri vykladaní vzoriek do nákladnej časti.

Ako prechádzal okolo Danielovho vozidla, na ktorom bola ešte námraza otvorili sa bočné výsuvné dvere.

„Posuň mi sem ten otočný žeriav“ oslovil ho z vnútra Daniel. Bol v podrepe, ešte stále v skafandri a pozeral sa naňho.

Markus sa otočil a silnými rukami pritiahol trojnohý žeriav až celkom ku dverám vozidla. Snažil sa otočiť jeho rameno čo najbližšie, aby si uľahčili prácu. V tom zazrel, ten istý zvláštny predmet, ktorý bol v plameni. Dlhý, vyzeral ako z dreva, ako nejaká palica. Prekvapene sa pozrel na Daniela:

„veď si hovoril, že to nemáš so sebou.“

„Čo? Nič také som nehovoril, pomôž mi, sám to tu nepotiahnem“ a ukázal na asi metrový oceľový kalich plný odvrátených kusov kovu z vnútra planéty.

Vonku, mimo lode sa mu s tým vďaka veľmi nízkej gravitácii manipulovalo jednoducho. No v lodi, kde bola zabezpečená takmer rovnaká prítlačivosť ako na zemi by s tým bez pomoci žeriava nepohol tucet mužov.

Keď asi po štvrt' hodine opatrnej manipulácie umiestnili vyvítané vzorky skál do regálu v skladovom priestore a všetko zabezpečili, Markus odtlačil trojramenný žeriav späť na miesto.

Daniel podišiel k vozidlu a ešte skrz otvorené dvere vytiahol nájdený predmet.

„Nie je to vôbec také ťažké ako to vyzerá“ otočil sa na Markusa s vystretými rukami mu ukazoval palicu.

„Vyskúšaj.“

„Toho sa ja nedotknem“ ohradil sa. „Daj to najskôr do analyzátoru a dovedy do karantény.“

„Jasne, spoľahni sa, len som ti chcel ukázať, že vyzerá naozaj ako nejaké drevo.“

Daniel po týchto slovách odniesol predmet do riadiacej časti lodi, kde sa nachádzal inkubátor na kontrolu prítomnosti mikroorganizmov. Myslel, len nato, ako zo seba zhodí všetko oblečenie a dopraje si poriadne horúcu sprchu.

4

Keď sa opäť stretli obaja na riadiacom mostíku lode bol už neskorý večer.

Markus stál pri inkubátore a čítal vytlačený list, ktorý vyšiel z prístroja po vykonaní testu.

Daniel vchádzal do miestnosti až keď Markus už výslednú správu pokladal naspäť do tlačiarne.

„Nič?“

„Ano.“ Odpovedal Markus. „Nie je na tom zhola nič.“

„To sa dalo čakať, na Merkúre nič nežije, je to holá skala bez atmosféry.“

Daniel tiež podišiel k inkubátoru, vzal správu do ruky a preletel ju očami od hora dole. „Hm, zoberiem si to domov.“

„Hej, môžeš to porezať na kúsky a predat' na E-bay ako vesmírny kameň.“ Odpovedal mu posmešne Markus.

Ešte niekoľko minút sa spolu zdržali v miestnosti, blížila sa polnoc ich nastaveného času a pomaly sa rozišli do svojich kajút.

„Vstaň!“ Daniel v sekunde otvoril oči a posadil sa na posteľ.

Uf, hlas zo živého sna. Zdalo sa mu, že je doma. Že sa chystá na cestu so svojím synovcom a neterou. Že balí všetky potrebné veci do batohu, snažiac sa nezabudnúť na niečo dôležité. Pozrel sa na hodinky. Bolo dve dvadsaťdva podľa hodín na digitálnom budíku ktorý mal pri posteli.

Idem sa aspoň napiť vody, pomyslel si.

Z toho sna bol úplne vyčerpaný, hlava sa mu točila. Snažil sa ísť pomaly chodbou ku kuchyni pridŕžiavajúc sa jednou rukou steny. Keď už bol takmer v cieľi, začul zvuk akoby zatvárania dverí vo vzdialenej časti lode. Pozastavil sa, aby svoj sluch lepšie sústredil, ale už ostalo ticho.

Vošiel do kuchyne, na jeden dúšok vypil pohár chladnej vody a ostalo mu lepšie. Hlava sa prestala krútiť a nohy boli akoby pevnejšie.

Keď vyšiel na chodbu bolo už všade ticho, ale aj tak sa rozhodol vybrať smerom odkiaľ pred chvíľou začul zvuk. Keď bol už takmer na konci chodby pri vstupe do riadiacej miestnosti začul znova nejaký zvuk. Bol to Markusov hlas. No nedokázal identifikovať jednotlivé slová.

Otvorili sa pred ním dvere do riadiacej kabíny, kde hneď uvidel stáť Markusa otočeného tvárou ku dverám so zamrznutým pohľadom, vyzeral strašidelne, akoby naňho už čakal.

Markus ostal ticho, ale otočil sa smerom k stene kde stál inkubátor.

Vtom si Daniel všimol ďalšiu postavu odetú do dlhého čierneho plášťa stojacu priamo pri inkubátore, na ktorú neprítomne hľadel aj Markus. Začal ho naplňať silný strach až samovoľne cúvol k dverám, ktoré sa zasa samé otvorili.

Postava spravila niekoľko krokov smerom k nim, až mohli jasne identifikovať všetky črty jej tváre. Bol to muž, v pravej ruke zvieral ako palicu predmet, ktorý Daniel priniesol na palubu lode z plameňov. Bol mladý, vysokej postavy takmer takej ako palica ktorú držal v ruke, mal veľké hnedé oči a krátke blondávé vlasy. Tvár bola bez vrások, čistá a dokonalá, ako tvár dieťaťa. Z jeho pohľadu sálal pokoj a to oboch mužov trocha vnútorne uspávalo. Hodnú chvíľu si všetci hľadeli v tichosti a nemom úžase do očí.

V tom cudzí muž prehovoril čistou zreteľnou angličtinou:

„Kam to cestuješ Tobias?“

Otázka bola adresovaná Danielovi, ktorého zarazila.

Ako vie, že moje druhé meno je Tobias? Pomyslel si. Nikde ho nepoužívam. Vo chvíľke si spomenul na mamino rozprávanie o starom otcovi, podľa ktorého dostal svoje druhé meno pri krste. Tobias.

„Čo tu hľadáš?“ Pokračoval muž.

Daniel mal úplne zaseknutý jazyk v hrdle, prebehol pohľadom na Markusa, ktorý vyzeral stále rovnako ako kamenný stĺp.

Nakoniec sa Daniel zmohol len na:

„Kto ste?“

Aj keď sa snažil v mysli nalistovať odpoveď na mužovu otázku nič sa mu nezdalo dostatočne výpovedné.

Muž prebehol pohľadom oboch mužov a odpovedal:

„Ja Som Rafael, jeden zo siedmych, čo sú vždy pripravený predstúpiť pred toho, ktorý ma poslal.“ Jeho hlas bol tento krát hrubší a veľmi výrazný.

Až obom mužom pri jeho znení naskakovala husacia koža na rukách.

K slovu sa osmelil aj Markus:

„Ako si sa sem...?“ Zastal.

Muž stočil hlavu s pohľadom na neho, akoby urazený tým, že si dovoľil prehovoriť.

„Dnes, nastala hodina, aby ľudstvo dostalo dar uzdravenia.“

Po týchto slovách muž spravil hlboký nádych, až tak, že sa mu mohutný plášť rozšíril v hrudníku takmer raz tak. V tom momente vyfúkol do Danielovej a Markusovej tváre prívál horúceho vzduchu vychádzajúceho z jeho pľúc.

Oboma mužmi prebehla vlna nepoznaného pokoja. Oči im začali rýchlo ťažiť a obaja popadali na zem v hlbokom spánku.

Muž ešte chvíľku stál nad nimi a pozoroval ich. Až kým podopierajúc sa o svoju palicu neodkráčal z miestnosti.

5

Keď Daniel otvoril oči, nevedel si spomenúť kde je.

Ako sa posadil a rozhladel okolo seba spomínal si čo sa stalo. Vedľa neho na zemi ležal spiaci Markus.

Pozrel sa na hodinky – bol už obed.

To som bol v bezvedomý desať hodín? Pomyslel si.

Či už to bolo bezvedomie, alebo to bol hlboký spánok cítil sa skvelo. Nebol vôbec dolámaný aj keď noc strávil na tvrdej zemi. Cítil sa oddýchnutý asi ako nikdy v živote.

Plný energie doslova vyskočil na rovné nohy, čo vydalo tlmený zvuk.

Markus sa začal mrviť na zemi a po chvíľke aj on otvoril oči.

„Čo sa to stalo?“ Spýtal sa.

„Nespomínaš si?“ Odpovedal mu Daniel.

„Myslel som si, že je to sen. Ale prečo ináč by sme tu ležali na zemi.“ Stále sedel a vyzeral dezorientovaný.

Daniel rýchlym krokom prešiel k inkubátoru, ktorý bol teraz už prázdny.

„Ten predmet, je preč. Bola to palica. Čo to vlastne bolo? Rafael, hovoril si Rafael.“ Ostal sa zadumane dívať do priezoru inkubátora a mrmlal si pre seba.

Markus sa postavil opatrne na nohy.

„Toto by sme asi nemali dať do hlásenia.“ Odmlčal sa. „Zavrú nás do blázince na celý život.“

„Asi máš pravdu,“ odpovedal Daniel. „Veď sa vlastne nič nestalo a ja sa cítim priam skvelo. Idem si zabehať.“ Na tvári máľ úsmev a priam celý žiaril.

Vybral sa smerom po chodbe ku kajutám.

Markus sa tiež cítil oddýchnutý, ale hlava sa mu stále trochu točila. Pociťoval neustálu nervozitu

a tlak vzadu kde sa krk spájal s lebkou.

Akoby som spal celú noc na zemi. Pomyslel si a troška sa pousmial. Čo ak tu ten človek ešte stále niekde je. Kto to vlastne bol? Vírilo mu myslou a pozorne začal prechádzať všetky miestnosti a zákutia lode.

Ako poslednú miestnosť si vybral posilňovňu, hneď od dverí zbadal Daniela ako vytrvalo cvičí na veslárskom trenažéry.

„Nikde som ho nenašiel a prešiel som pozorne celú loď.“ Informoval Markus.

Daniela to však akoby nezaujímal a neprestával cvičiť.

„Ideme im podať správu, že vzorky máme na palube?“

„Musím si dať sprchu a niečo zjesť. Za hodinu sa môžeme stretnúť v riadiacej kabíne, ok?“ Navrhol Daniel.

„Jasne, tiež by som niečo zjedol,“ odpovedal Markus a spoločne opustili posilňovňu.

Daniel sa vybral do svojej kajuty. Cítil sa neskutočne dobre. Doslova prekypoval energiou a cítil sa ľahký ako pierko. Nič sa mu nevidelo nemožné. Miesto chodenia by najradšej utekal. Bol šťastný. Len si nevedel v mysli vybaviť čomu by to mal prisudzovať. Akoby všetky starosti, všetky šrámy na duši odrazu zmizli a boli nadobro preč.

Sprcha začala hučať a horúca voda vytvárala parný opar naplňajúci postupne celú kúpeľňu.

Pred siedmimi rokmi Denver, štát Colorádo:

„Tomu hovorím nemecké športové autíčko.“ Daniel Green na sedadle spolujazdca a vedľa neho ako vodič sedel jeho najlepší priateľ už od predškolských čias Jeremy.

Hnali sa po výpadovke z mesta v športovom aute Jeremyho otca Porsche 911 Cabriolet.

Daniel sedel úplne strnulo a nohami sa zapieral o podlahu auta takmer zo všetkých síl, akoby sa snažil zabrzdiť túto rýchlu jazdu. Bol celú cestu ticho a aj keď mal Jeremyho rád neuznával takéto jeho hazardovanie na ceste.

„Nehovor mi, že sa bojíš Dan?“ Posmešne zabrdol Jeremy.

„Nebojím, ale budem spokojný až keď budem zasa doma a živý.“

Museli rozprávať nahlas až takmer kričať, aby sa rozumeli. Vzduch okolo kabrioletu svišťal so značným hlukom a zvuk motora vo vysokých otáčkach dosahoval niekedy až sto decibelov.

„Nerobím to prvý krát,“ upokojoval Jeremy spolujazdca a v šmyku do strany vybral ostrú zákrutu okolo skalného zrázu.

Podradil a v momente nabral znova rýchlosť. Kamene odstreľovali z pod kolies. Stúpanie cesty sa začalo zvyšovať. Na dohľad boli Skalité hory. Cesta sa kľukatila a jedna prudká zákruta nasledovala druhú. Jeremy mal auto neustále pod kontrolou a po čase to Daniela trocha upokojilo.

No asi po piatich minútach jazdy do kopca sa blížili k stotridsať stupňovej zákrute ponad obrovskú priepasť. Celá cesta začala byť lemovaná mohutnými zvodidlami. Auto malo nabratú stále veľkú rýchlosť, Jeremy sa znova chcel pokúsiť prejsť zákrutu v šmyku. Trocha ešte pridal plyn, aby auto získalo potrebnú energiu k tomuto kúsku.

Keď v tom zo zákruty oproti nim začal vychádzať dlhý kamión z návesom. Jeho predná časť bola už na rovnej ceste keď jeho dlhý náves bol ešte veľkou časťou schovaný v zákrute. Aby sa poriadne vytočil musel zájsť takmer až do protiahlého smeru cesty.

Kým si Jeremy uvedomil, že kvôli tejto prekážke v ceste sa mu šmyk nemôže podariť neubehla ani

jedna sekunda, skočil silno na brzdo­vý pedál.

Auto sa v tej rýchlosti skôr ako začalo spomaľovať rozkolísalo zo strany na stranu. Podarilo sa mu nabehnúť na vyvýšeninu pri krajnici cesty a v momente sa začalo točiť a letieť smerom ku kamió­nu. Každú štvrtú otočku sa s rachotom dotklo zeme a vždy z neho odleteli obrovské časti plechu, raz odlomené koleso, všade bolo sklo.

Vodič kamió­nu zareagoval veľmi rýchlo a strhol volant čím sa dostal z dráhy valiaceho sa auta. Všimol si, že dvaja pasažieri v ňom sú pohadzovaný ako handrové bábky.

Auto minul a kým do­brzdil zastalo asi tridsať metrov za ním.

Ihneď vyskočil zo svojej kabíny, načiahal sa ešte po hasiaci prístroj.

Z auta sa už teraz valil hustý čierny dym.

Bežal smerom k nemu až kým si nevšimol veľkých plameňov, ktoré ho začali požierat' zo všetkých strán. V tom obďaleč, len asi päť metrov od miesta kde stál sa zo zeme postavil mladý muž.

Bol celý dotrhnaný a krvavý na rukách aj tvári.

Do čerta, ten musel vypadnúť, pomyslel si vodič kamió­nu. „Hej chlapče, si v poriadku?“

Chlapec sa naňho otočil, no hneď vrátil svoj pohľad k autu z ktorého vysoko šľahali plamene. Rozbehol sa k nemu, mal to asi dvadsať metrov.

„Neblázni chlapče vráť sa, vybuchne to!“ Zakričal z celej sily šofér no mladý muž ho vôbec nevnímal.

Šofér bežal späť k autu kde mal vysielac­ku ktorou mohol privolať pomoc. Natiahol šnúru vysielac­ky von z kabíny a s pohľadom upreným na chlapca, namáhavo trhavými pohybmi vyprošťujúceho svojho kamaráta z horiaceho auta sa snažil nadviazať spojenie. V tom sa ozval obrovský výbuch, vysielac­ka na malý moment úplne prestala fungovať. Z miesta kde stálo prevrátené auto vyšľahol obrovský záblesk a tlaková vlna odhodila všetky menšie predmety v okolí auta do diaľky. Medzi nimi bol aj chlapec.

Teraz ležal nehybne pri zvodidlách len tak tak, že ho neodhodilo až do priepasti.

Z tejto vzdialenosti sa nedalo šoférovi určiť či je mladík ešte nažive.

„Halooo, tu nemocnica svätého Lukáša,“ ozvalo sa z vysielac­ky.

Chvalabohu povedal si muž a nahlásil nemocnici polohu a nehodu, ktorej bol pred pár minútami svedkom.

Súčasnosť:

Keď Daniel vyšiel zo sprchy neubehlo ani desať minút, ale zrkadlo v jeho kúpeľni bolo úplne zahmlené. Musel ho niekoľko krát poutierať studenou vlhkou handričkou, aby v ňom niečo videl. Rozhodol sa, že sa oholí.

Markus si zatiaľ v kuchyni pripravoval jedlo. V mikrovlnnej rúre sa už na podnose otáčalo kuracie stehno s hranolčekmi. Takýchto podobných porcií mali plný mraziak, stačilo len vybrať načo mal k to z nich práve chuť a za pár minút bolo teplé jedlo na stole.

„Čo si dávaš?“ Spýtal sa Daniel, ktorý práve vošiel do miestnosti.

„Kura, chceš aj ty?“

„Nie, vďaka, dám si len nejaké ovocie.“

A začal sa hrabať v spodných šuplíkoch v jednej z chladničiek.

„Á super,“ víťazoslávne vytiahol Daniel veľkú tašku jabĺk a položil si ju na stôl. Vyberal jedno jablko za druhým a jedol, kým Marcus nie celkom chutne porcioval svoje kura. Rozprávali sa pri tom. Keď sa najedli, vybrali sa spoločne do riadiacej miestnosti.

„Tu je Yesterday, počujeme sa?“ Zahlásil Daniel do vysielacky.

„Počujem vás jasne a zreteľne, už sme čakali na správu“ z druhej strany vysielacky sa ozval kapitán Rudd. „Ako sa vám darilo, všetko v poriadku?“

Obaja muži sa pozreli na seba.

„Áno, všetko v poriadku.“ Odpovedal Daniel bez váhania. „Boli sme aj s vozidlom na povrchu, výsadok trval dve hodiny a tridsaťpäť minút, podarilo sa nám odobrať vzorky z troch rôznych hĺbok aj z jadra planéty. Vo všetkých prípadoch sa jedná o kovové úlomky. Bližšie informácie nadobudneme v pozemských podmienkach.“ Daniel odložil pripravený papier, z ktorého správu čítal. „Aké máte osobné pocity chlapci? Ste prvý čo behali po nejakej planéte tak ďaleko od zeme. Markus?“

„Áno pane?“

„No ako sa vám to pozdávalo? Nejaké pozitívne dojmy?“ Kapitán sa skrz vysielacku snažil navodiť ležérnejšiu atmosféru a svojich podriadených pozitívne motivovať.

„Ja som nebol vonku, pane. Daniel sa toho ujal.“ Trocha nervózne odpovedal Markus.

Daniel zbadal, že je rad na ňom, aby sa vyjadril. Markusovu nervozitu si ani len nevšimol.

„Bola to zaujímavá skúsenosť pane, výhľad z planéty je neskutočný. Merkúr je jedna obrovská skala, cítil som sa ako doma v Coloráde.“ S úsmevom zakončil Daniel.

„Tak sa mi to páči chlapče, nebojácnosť. Vy to dotiahnete ešte ďaleko.“ Kapitán posmeľoval Daniela. Už od začiatku výcviku fandil a uprednostňoval Markusa. Bol to typický typ športovca a pripomínal mu seba samého v mladosti. Ale to, že miesto seba nechal ísť do neznáma svojho fyzicky slabšieho kolegu, zmenilo jeho názor a preklopilo miský váh priazne na stranu Daniela.

„A ako dopadlo skúmanie dymiacej anomálie?“ Vyzvedal kapitán. „Obrázky čo sme nafotili vám nemôžeme poslať, spojenie nie je dostatočné na vizuálny obraz, ale videli ste tam niečo také?“

„Videl pane,“ odpovedal Daniel. Vyzeralo to skutočne ako oheň, teplota však tomu nenasvedčovala. Keď som sa k tomu približoval zmenšovalo sa to až to úplne zmizlo. Bol to pravdepodobne nejaký vizuálny optický klam. Trhliny v plášti planéty som v blízkosti nikde nevidel. Skutočne neviem.“

„Dobre chlapče, za pokus to stálo. Dôležité je, že misia bola úspešná.“ Povedal kapitán Rudd a na chvíľu ostal ticho, akoby očakával reakciu z Danielovej strany.

„Žiadame o povolenie k návratu.“ Po chvíli vyslovil Daniel.

„Ale samozrejme chlapče môj. Povolenie je udelené, už sa tešíme ako vás budeme vítať doma.“ Obaja mužovia si vydýchli.

Neraz počuli od kolegov, aké všakovaké zmeny sa počas jednej misie môžu prihodiť a ako NASA vymýšľa a rozširuje svoje požiadavky keď sa už nachádzajú tak ďaleko od domova. Ale teraz nič. Majú dovolené sa vrátiť a to pôsobí na psychiku oboch astronautov naozaj blahodarne.

„Nastavujem kurz, súradnice 0-0 cieľ zem, Nevada, stredisko NASA.“ Povedal nahlas.

Markus zakiaľ vkladal súradnice cieľa letu do riadiaceho počítača lode.

„Končíme spojenie. Yesterday je offline.“ Povedal Daniel.

„Rozumiem,“ ozvalo sa z vysielacky a potom ostalo už len ticho.

Bol to presne týždeň čo sa vesmírna loď Yesterday vydala na spiatočnú cestu na Zem. Pred sebou mala ešte tri týždne letu vesmírom.

Obaja členovia posádky stále nezabúdali na udalosť z pred niekoľkých dní, keď sa stretli s neznámym mužom cestujúcim medzi nimi. Bol to zvláštny a aj strašidelný zážitok. Obaja mlčali nielen pred vedením na Zemskej základni, ale ani medzi nimi odvtedy nepadlo o tom ani slovo.

Snažili sa tváriť, že všetko je ako predtým, že ich život na lodi znova zbehol do pôvodných koľají.

Nebola to však pravda. Daniel doslova prekypoval energiou a dobrou náladou, bol tvorivý, viac maľoval a čítal. Na druhú stranu Markus stále ťažšie a ťažšie skrýval svoj zhoršujúci sa zdravotný stav. Cítil sa slabý a malátny. Väčšinu času spal a trpel neustálymi migrénami.

Danielovi sa aj napriek jeho naliehaniu s ponukou o pomoc vyhýbal. Plnil si len tie najneodkladnejšie povinnosti a aj to s veľkou námahou. Lieky od bolesti dostupné na lodi boli voči migrénam neúčinné.

Daniel práve trávil ďalšie popoludnie v posilňovni na stacionárnom bicykli keď uvidel ako predo dvermi prešla Markusova mohutná no teraz zhrbená postava.

Zastavil sa, zoskočil z bicykla a rozbehol sa za ním. Dobehol ho hneď na chodbe.

„Markus, ako sa cítiš?“ V tóne jeho hlasu bola prívetivosť a ochota pomôcť.

„Ako na umretie,“ ledva zo seba dostal Markus.

„Mám stále horúčku a strašne ma bolí hlava. Nemám už vôbec žiadnu silu.“ A oboma rukami sa oprel o stenu po tom ako ho na ňu hodilo.

Daniel sa po ňom hneď načiahol a podoprel ho teraz už silnejšími rukami ako mal Markus. Kedysi mocný a nedobytný.

„Poviem ti neviem čo to je,“ zo zúfalstvom v hlase začal pridržavajúc sa Daniela. „Musel ma nakaziť ten chlap, ten votrelec.“

„Nezmysel, boli sme pri ňom obaja, rovnaké podmienky a ja som v poriadku. Musel si niečo pokazené zjesť to je všetko. Pár dní to ešte vyležíš a bude dobre.“ Posmeľoval ho Daniel.

Blížili sa ku kuchyni.

„Vtedy si to mal mrazené kura. Dobre si to pamätám.“ Pomohol mu posadiť sa na stoličku a začal sa hrabať v mraziaku.

„Nie, to nebude ono. Hovorím ti necítim sa vo svojej koži už od tej noci. Ledva som sa vtedy postavil na nohy. Aj keď to ešte nebolo až také zlé. Je to určite spojené s ním.“

Daniel držal porciu mrazeného kurat'a s hranolčekmi, ktoré teraz našiel v ruke a počúval ho.

„Aj tak to hodím na testy. Nemôžeme nič len tak podceniť.“ No v duchu sám pochyboval o týchto tvrdeniach. Použil to skôr na zlepšenie Markusovej morálky. Sám však vedel s akou neveriteľnou opatrnosťou sú pripravované jedlá na cestu pre astronautov. Nikto si v žiadnom prípade nemôže dovoliť ohroziť misiu kvôli vzniknutej salmonele, alebo niečomu podobnému.

Svoj sľub však vyplnil a hneď potom ako podal Marcusovi pohár zažívacej sódy sa vybral do radiacej časti k inkubátoru.

Blížila sa hodina, kedy mala Yesterday podať správu NASA. Ako každý týždeň aj dnes mal jeden z astronautov podať správu o tom ako prebieha misia.

Daniel si vypisoval zo systému všetky extrémne hodnoty, teploty, tlak a anomálie, aby vedel

reagovať pri možných otázkach zo základne.

Markus zatiaľ ležal vo svojej kajute. Bol príliš slabý nato, aby sa zúčastnil vysielania.

Yesterday už bola natoľko priblížená k zemi, že bola veľká pravdepodobnosť nadviazania aj vizuálneho kontaktu. Daniel preto sedel priamo pred monitorom s kamerou.

Neustále hútal nad Markusovým stavom a trápil sa. Markus už vyskúšal všetky dostupné lieky, ktoré na palube boli, ale nič nepomáhalo. Jeho stav sa zhoršoval zo dňa na deň. Bol odhodlaný celý problém predostrieť NASA a požiadať ich o pomoc. Aj za cenu, že by im musel vyrozprávať čo sa stalo. Aj keď si nevedel predstaviť, ako by im zo zeme mohli pomôcť.

Posledné minúty pred spojením, ešte kontroloval aktuálny stav lode. Rýchlosť aj všetky základné veličiny boli v norme. Auto pilot hnal Yesterday domov.

„Hlásia sa vesmírna loď Yesterday, počujeme sa.“

Chvíľku bolo ticho no za moment sa ozvalo z reproduktoru na riadiacom paneli.

„Jasne a zreteľne... Máme aj vizuálny kontakt, čo vy?“

„Zatiaľ ideme na slepo.“ Odpovedal Daniel.

„Daniel, tu je kapitán Rudd, kde máte Markusa chcem sa s ním rozprávať.“

„Eeee pane, Markus sa necíti dobre. Ide o nejaké ochorenie, neviem to špecifikovať. Chcel som to s vami prebrať.“

„Pokračujte chlapče,“ odpovedal mu kapitán.

„Posledných pár dní, myslím odkedy sme sa vybrali smerom nazad k zemi má Markus fyzické problémy. Robil som aj testy na jedlo, ktoré naposledy jedol, všetko negatívne. Lieky, ktoré tu máme nepomáhajú, jeho horúčka sa nedarí dlhodobo znížiť a je stále slabší a slabší.“

„Čo vy synak? Cítite tiež nejakú slabosť?“

„Nie pane, a to sme prakticky vystavený rovnakým vplyvom. Chcel som vás požiadať o radu.“

„Chlapče,“ po krátkom rozmýšľaní odpovedal kapitán. „Ste tri týždne cesty od Zeme a to je mnoho mnoho kilometrov. Pravdepodobne vaša imunita prekonala niečo čo Markusova už nezvládla. Nebudeme ju však naďalej pokúšať. Ak sa chcete z tejto misie vrátiť, musí byť na palube aspoň jeden človek schopný obsluhovať loď. Týmto nakazujem prísnu karanténu na Markusa a jeho kajutu. Za žiadnych okolností sa už k nemu fyzicky nepribližujte. Rozumieme sa.“

„Ale, ako...?“

„Vydržte!“ Na krátko zvýšil hlas. „Ak mu bude treba podať ďalšie lieky, jedlo, teplú prikrývku, použijete droida. Môžete ho naviesť z riadiacej miestnosti, ale za žiadnych okolností sa nepribližujte k Markusovej kajute. Je to jasné?“

Ostalo chvíľku ticho.

Danielovi prišlo Markusa veľmi ľúto. Od svojej nehody bol akoby citlivejší a smutná udalosť či osud ho vedeli oveľa rýchlejšie rozhodnúť ako kedysi.

„Áno pane, rozumel som všetkému.“

„Výborne synak, a teraz sa správajme ako profesionáli. Ako sa darí Yesterday počas návratu na Zem. Nejaké problémy s loďou o ktorých by sme mali vedieť?“

Daniel zdvihol pred oči pripravený papier a podal niekoľko strohých informácií. „Vo všeobecnosti je všetko v poriadku pane.“ Ostal po správach od kapitána o karanténe smutný. Popravde nečakal, že mu zo zeme na takúto vzdialenosť budú vedieť nejakú pomôcť, ale dúfal.

„Pane a pokúsite sa aspoň niečo vymyslieť čo by nám v našej situácii mohlo pomôcť?“ Daniel bral Markusov stav ako svoj vlastný problém, nie preto, že sa bál nákazy aj on sám, ale preto, že mu na ňom a na jeho utrpení záležalo.

„Samozrejme Daniel, nebojte sa. Začneme na tom hneď teraz pracovať, ak k niečomu dospejeme, dáme vám vedieť. Berieme to ako krízový stav, držte sa.“

Spojenie sa za pár sekúnd prerušilo, na riadiacej základni NASA bol na veľkom hlavnom monitore obraz Danielovej tváre a všetci v miestnosti sa zostali v tichosti pozerat’.

Každý z nich tušil, že táto misia ako mnoho takých pred ňou bude stratená.

7

Philadelphia, Štát Pensylvánia, Univerzitná pôda

Pred šiestimi rokmi.

Markus Woeste, v poslednom ročníku na Univerzitných štúdiách. Ako vždy mohutný, vo výbornej kondícii sedel v kaviarni pod Aulou označenou HG a čakal na svoju objednanú kávu.

„Nech sa vám páči,“ mladá ryšavá čašníčka v typickej kaviarenskej zástere pred neho pokladá veľkú šálku s kávou.

Podakuje a žmurkne na ňu ľavým okom, čo jej vyčarí na tvári úsmev.

Vždy, sa ženám páčil. Bol to športovec, tvár mal peknú, mladistvú a bez vyrážok. Rád s nimi koketoval a motal im hlavy.

Aj teraz čakal na jednu zo svojich lások. Študentku druhého ročníka práv, krásne dievča. Hnedé a krátke vlasy, športová postava a mala tie najzelenšie oči na svete. Rada sa zabávala, lebo pochádzala z typického Amerického zapadákov. Vyrastala niekde na farme so svojimi rodičmi a keď sa dostala na univerzitu do Philadelphie, bola to jej vstupenka medzi ľuďmi. Spoznali sa na jednej párty. Bolo tu takýchto akcií plných mladých osamelých dievčat tony a stačilo si len vybrať.

Markus to vedel a počas celého štúdia to aj bohato využíval. Ako úspešný futbalista a reprezentant univerzitného tímu sa radil medzi školské celebrity.

Odrazu sa za ním zjavilo očakávané dievča. Nahla sa ponad jeho pravé rameno a pobožkala ho na tvár.

„Ahoj láska,“ zaštebotala od radosti.“

„Ahoj Michel, posad’ sa.“ Ukázal rukou na stoličku vedľa seba.

Sám ju však neodsunul.

„Čo si dáš?“ A kývol rukou smerom k barovému pultu, odkiaľ ho stále jedným okom pozorovala čašníčka.

„Iba vodu, prosím.“ Neustále sa hniezdila na stoličke vedľa neho očividne nervózna.

Hneď na nej spozoroval zmenu správania.

„Deje sa niečo miláčik?“ Bol si vedomí toho, že je doňho určite po uši zamilovaná, ale to ju časom prejde pomyslel si. Rozhodne to s ňou nemyslel vážne a hneď ako nadhodí nejaké reči o spoločnom bývaní, vykľučkuje.

„Nooo,“ začínala nesmelo, „idem práve od lekára.“

Do pekla pomyslel si. Je to tu, vedel som, že sa to raz stane a nejaká takáto flundra mi bude chcieť hodiť na hlavu svoje prekliate dieťa. Vskipela v ňom žlč a celým telom mu prešla vlna hnevu. V momente začal uvažovať, ako to spraví. Mal odjakživa veľký dar reči a presvedčovania. Bol známy

na večierkoch tým, ako dokáže presvedčiť hociktorého cudzieho človeka takmer o hocičom. Priatelia si robili žarty. Ty s tým choď do politiky, vravievali mu. Argumenty a protiargumenty mu začali víriť hlavou. Všetko videl jasnejšie a obrannú stratégiu mal sformulovanú do niekoľkých sekúnd.

Začal priateľsky a pozitívne aj keď presne vedel čo chce dosiahnuť.

„Si v poriadku drahá,“ chytil ju za ruku a jemne stisol. Chcel, aby sa pri ňom cítila v bezpečí. Zadíval sa jej do očí.

„Áno, áno všetko je v poriadku.“ Chvilku sa zamyslela a povedala s radosťou: „no dobre nebudem chodiť okolo horúcej kaše, som tehotná.“

Spravil prekvapeného, ale neusmial sa. Zahral na ňu rozmyšľajúceho, akoby vstrebával informáciu, ktorá ho mala prekvapiť. No pohyboval sa podľa vlastného vytýčeného scenára.

„Čo si myslíš, že by sme s tým mali spraviť?“ Spýtal sa jej po chvíľke aj keď odpoveď z jej jednania vedel prečítať.

„Chcem si ho nechať... Vieš moja mama mala problém otehotnieť, môže to byť dedičné, ja... myslela som si, že sa mi to ani nepodarí.“

Menší problém, ale to zvládnem, žiadna panika. Posmeľoval sa Markus v duchu.

„Zamýšľala si sa aj nad tým, moja drahá ako sa cítim ja?“ Začal ísť do útoku. „Predstav si, že teraz budeme mať spolu dieťa. Ja som ešte na škole, moja kariéra futbalistu je nadobro mŕtva, a čo tvoje štúdiá, si len druháčka... Naozaj si chceš teraz pokaziť celý život.“ Neprerušoval preslov, „môj kamarát, keď sme ešte boli druháci tak ako ty teraz si tiež takto zavaril. Neboj my to zvládneme, vždy ma presvedčoval. Už ani neviem ako sa to volal. Vieš prečo? Lebo jeho aj ju po roku zo školy vyhodili, preto!“ Zvýšil hlas, až okolo sediaci hostia zbystrili pozornosť. Všimol si to a stíšil sa. „Ty si myslíš, že si výnimočná, že my sme nejaký majstri sveta. Nikto sa nezvládne starať o dieťa a študovať na plné obrátky. Alebo chceš, aby som prišiel o svoje štipendium, aby ma otec vydedil?“ Takmer jedným dychom na ňu sypal pripravenú záplavu argumentov.

„Ale, ja by som si ho nechala a vychovala sama...“ Vsunula svoju vetu do jeho monológu slabým trasľavým hláskom, aby mu oponovala.

„Naozaj? A ako? Na farme, mimo civilizácie? Zabudla si čo si mi hovorila, ako si rada, že si sa odtiaľ dostala preč. Ako si cítila, že počas takéhoto života úplne cítiš ako ti odumiera jedna mozgová bunka po druhej, až sa staneš úplným dementným Sedlákom!“

Prestal na ňu v momente útočiť a začal znova priateľským tónom s nehou v hlase.

„Veď si uvedom, že za to dieťa máme zodpovednosť, chceme mu dať čo si naozaj zaslúži. A teraz nie sme nato rozhodne pripravení. Sme mladí a nezodpovední.“

Ostal chvíľku ticho. Na jeho výraze bol súcit.

„A čo ak sa ti niečo stane počas tehotenstva? Keď mala tvoja mamina problémy a ty by si ohrozila nielen dieťa, ale aj seba samú. Nechcem, aby si sa rozhodla hneď teraz, ale prosím rozhodni sa zodpovedne a nevynechávaj môj názor.“

Objal ju a pritlačil si ju silnejšie k hrudi.

„Vie o tom ešte niekto?“

„Nie,“ odpovedala mu zo slzami v očiach.

„No vidíš, nechaj to na mňa a ja všetko zariadim a dohodnem. Samozrejme aj zaplatím. Taký potrat nie je vôbec zložitý zákrok. Videl som o tom hromadu dokumentov na škole. Poobede pôjdeš do nemocnice a ráno druhý deň ideš domov.“

Bola ticho, zmierená a aj stotožnená z jeho presvedčovaním. Len sem tam fňukla a utrela si slzu. Radosť sa jej zmenila na smútok v priebehu piatich minút.

Ale sama si začala uvedomovať, že mal asi pravdu. Mala ho rada a dôverovala mu. Nenapadlo jej, že by sa nato díval iba sebeckým pohľadom.

„Milujem ťa,“ povedal potichučky priamo do jej uška keď ju mal pritlačenú na hrudi. Bol so sebou nadmieru spokojný.

Tak a konečne som použil vykecávanie aj na niečo osožné a dôležité pomyslel si. Jeho telo vyplavovalo veľký prívál endorfínov. Cítil sa neporaziteľný a silnejší ako kedykoľvek predtým. Ešte, že som to takto bravúrne zvládol.

„Aj ja ťa ľúbim,“ odpovedala mu a ešte hodnú chvíľu ostala v jeho náruči.

Súčasnosť:

Marcus len horko ťažko otvoril oči. Každý pohyb bol preňho neskutočne namáhavý a bolestivý. Každý nádych páľil, akoby dýchal hustý štipľavý dym.

Keď sa mu podarilo zaostriť pohľad videl nad sebou Daniela ako mu prikladá na rozpálené čelo studený ručník.

„Len pokojne, nehýb sa.“ Povedal mu Daniel.

Prešiel už dlhý čas ako sa Markus trápil vo svojej chorobe.

Daniel aj napriek zákazu približovať sa k nemu ho chodieval niekoľko krát za deň kontrolovať a vymieňať mu studené obklady.

Nikto sa to nedozvie povedal si. Svedomie mu nedalo nechať trpiaceho osamote. Bral to ako svoju povinnosť.

Stav sa Markusovi nezlepšoval, ale ani nezhoršoval.

Bol napojený na prístroj, ktorý Daniel po inštruktáži zo základne pred týždňom vytiahol zo skladu.

Prístroj monitoroval Markusove srdce, ktoré bilo síce slabo, ale neprerušovane.

Yesterday bola teraz už len jeden týždeň cesty od Zeme.

„Vydrž kamarát,“ posmeľoval ho Daniel a navlhčeným kusom látky mu prešiel aj celkom vyschnuté pery.

Pozrel sa na hodinky a odobral sa preč z miestnosti.

Potichu, aby mu ani len najmenším podnetom nezhoršil už teraz ťažké utrpenie.

Za štvrt' hodinky vysielam, pomyslel si a pridol do kroku.

Keď sedel za riadiacim panelom lode, pripravený na vysielanie obrazovka odrazu zablikala a uvidel na nej tvár kapitána Rudda.

„Halo, Daniel vidím vás, počujeme sa.“

„Áno počujeme a aj ja mám konečne obraz.“

„Skvelé,“ odpovedal kapitán. „Ako sa vodí Markusovi? Používate droida, aby ste k nemu dostali zásoby?“

„Áno, pane.“ Zaklamal Daniel. „Lieky, vodu a... to je všetko, celý posledný týždeň neprijma žiadnu potravu.“

„To je znepokojivé Daniel, povedali by ste, že sa jeho stav zhoršuje?“

„Ani nie pane, vyzerá byť stabilizovaný. Srdečný tep je síce slabý, ale stály.“

„Výborne, takže sa vám ho podarilo napojiť na prístroj?“

„Podarilo.“

„Skvelé, vediete si dobre chlapče, po prilete vás ihneď nominujem na medailu za zásluhy. Čaká vás doživotná renta synak.“

„Je mi cťou plniť si svoje povinnosti pane.“

„Výborne, určite sa už tešíte na rodinu a domov. Zaslúžite si dlhé služobné voľno. Už máte plány?“

„Pane, chcel by som zobrať svojho synovca a neter na výlet ako sme zvykli chodievať každý rok. Do skalistých hôr pane.“

„Výborný nápad. Pobehať si po horách a zrelaxovať sa po dlhom putovaní temným vesmírom. Cítite sa veľmi osamelý? Nejaké depresie?“

„Nie, pane som v poriadku. Veľa čítam a cvičím.“

„Tak to je môj chlapec. Čo je lepší liek na depresiu ako zdravý pohyb.“ Kapitán mal celý čas veľmi optimistický a veselý výraz.

Snažil sa Daniela upokojiť a motivovať, aby vydržal. Vedel, že takýmto spôsobom ohrozená misia väčšinou dopadne zle, lebo jeden astronaut pod silným tlakom situáciu nezvládne a spanikári.

Danielovi sa však na kapitánove prekvapenie darilo dobre. Buď bol odolnejší ako si myslel, alebo bol dobrý herec a po prenose sa vyplakal do vankúša.

Nech je to ako chce. Vedel, že po prilete na Zem si minimálne na mesiac nemôžu dovoliť Daniela pustiť medzi ľudí. Keďže je na lodi určite nejaký druh vírusu o ktorom nevedia budú ho ako aj Markusa musieť držať v izolácii. Samozrejme nebolo v jeho záujme mladého teraz strašiť.

„Nejaké problémy počas letu synak?“

„Všetko je v najlepšom poriadku pane.“

„Za dva dni budete prelietať väčším pásmom asteroidov. Ich pozíciu už teraz nahrávame do letového programu lode. Nemal by to byť problém, len vás o tom informujem. Hocikedy budete mať nejaké otázky, alebo niečo nepôjde podľa plánu kontaktujte nás. Za týždeň sa vidíme Daniel.“

„Ďakujem, pane. Budem nato myslieť.“

Spojenie sa po pár sekundách prerušilo.

Kapitán Rudd v riadiacom stredisku NASA sedel pred kamerou.

Nad ním bol obrovský monitor, kde prebiehal prenos z Yesterday.

Ostal ticho sedieť a v mysli spracúvať predchádzajúci rozhovor s mladým Danielom Greenom.

„Šikovný chlapec, to vám poviem Carl.“ Otočil sa na technika sediaceho vedľa seba a pracujúceho na počítači.

„To áno pane, očividne veľmi odolný človek.“

„Hm, odolný to hej... všimli ste si ako vyzeral?“

„Vyzeral v poriadku pane, čo myslíte?“

„Kedysi mával cez celú tvár takú veľkú jazvu, spomínate si?“

Kapitán prstom naznačil čo myslí.

„Áno... teraz keď to spomínate. Ale v tom prípade je zvláštne...“

„Presne tak, je zvláštne kam tá jazva teraz zmizla.“ Prerušil ho kapitán. „On nie len, že nie je zdrvený tým čo sa deje, ale vyzerá lepšie ako pred odletom. Zaujíma ma, čo zistíme keď ho budeme mať tu.“ Zamyslene si pritom pohladkal bradu.

„Podľa riadiaceho systému som od súradnicového bodu 0,0 vzdialený päťdesiat kilometrov.“

„Rozumiem Yesterday, udržujte rýchlosť a smer... Pozemný pristávací tím bude pripravený do troch minút.“ Odpovedal Carl Carson, technik v príletovej zóne NASA sediaci za riadiacim panelom.

Okolo neho sa to hemžilo desiatkami spolupracovníkov, technikov, inžinierov a vojakov.

Každý bol vzrušený priletom prvej vesmírnej lode so živou posádkou z planéty Merkúr.

Na posádku pred pristátím je uvalená prísna karanténa. Je to štandardný postup, no tento krát pod oveľa väčším dohľadom vedenia, keďže jeden člen posádky počas misie ťažko ochorel.

V čele „uvítacieho výboru“ bol kapitán Rudd. Marcusov a Danielov priamy nadriadený. Človek, ktorý bol hlavou celej misie a preberal zodpovednosť.

Pri ústach mal zavesenú malú vysielaciu a neustále rozdával rozkazy.

Požiarické autá vyrážali pozdĺž pristávacej dráhy a každý nedočkavo vyzeral v diaľke lietajúcu loď Yesterday.

V priestore pre verejnosť vzdialenom asi dvesto metrov západne od pristávacej dráhy čakala za veľkými presklenými oknami hromada ľudí. Od novinárov, televíznych reportérov s kamerami, nadšencov pre vesmírny výskum až po rodinných príslušníkov oboch astronautov.

Marcusa Woesteho tu čakala jeho priateľka Monica a brat Frank. Daniela Greena už čakal synovec William a neter Emily. On štrnásť ročný, sestra o rok a pol mladšia.

Sprevádzala ich mama Edit. Danielova jediná sestra.

V sále pre verejnosť vládol veľký ruch, fotografi sa tlačili na veľké okno, aby si spravili prvé zábery Yesterday a astronautov. Len šikovný William sa pomedzi nich dokázal pretlačiť a zabezpečiť si dokonalý výhľad. Aj keď mal trocha nepohodlnú pozíciu v tlačiacom sa dave, ani za nič na svete by si nenechal ujsť pohľad na jeho uja Daniela. Hrdinu vracajúceho sa z ďalekého vesmíru.

Ešte keď bol William maličký, dvojročný chlapec otec ich opustil. Ujo Daniel im však dokonale nahrádzal otca a venoval jemu aj sestre takmer všetok svoj voľný čas. Okrem toho, že ich brával pravidelne na výlety, učil ich bicyklovať, jazdiť na lyžiach, rybáriť, mali v ňom aj príklad dobrého a milujúceho muža.

Danielova sestra Edit mu za jeho snahu a dobrý vzťah k deťom bola veľmi vďačná. Na oplátku sa oňho starala vždy keď nebol na nejakej misii. Varila mu, prala a žehlila. Aj keď sa vedela často na ňom pobaviť zo slovami, že Daniel si nevie uvariť ani čaj, všetko robila s radosťou. Stále ostávali v silnom rodinnom pute ako kedysi deti, tak aj teraz v dospelosti.

Ona sa však k oknu nehrnula, držala si Emily blízko pri sebe a stála skôr krajom od toho všetkého ruchu a tlačiaceho sa davu ľudí.

„Máme vizuálny kontakt,“ ozvalo sa vo vysielacke kapitána Rudda.

Dlaň si dal rýchlo vo vodorovnej polohe pred oči, aby si zatienil slnečné svetlo a videl do väčšej diaľky.

Bol veľmi slnečný deň, ako býva väčšinou v Nevadskej púšti zvykom.

Loď sa približovala. Mohli ju už voľným okom vidieť všetci prítomní. Všetky fotografické aparáty v hale pre verejnosť neprestajne cvakali.

Loď bola štíhla, biela s čiernym pásom uprostred tiahnucim sa po celej dĺžke. Mala asi dvadsať metrov na dĺžku. Predný „zobák“ lode bol zakončený čiernym špicom. V zadnej časti boli široké turbíny, ktoré loď poháňali. Teraz už boli povypínané z bezpečnostných dôvodov a loď vlastne len

plachtila až k miestu pristátia.

Pristátie k zemi bolo navádzane Danielom manuálne, ale za podpory pristávacieho asistenta lode, ktorý automaticky zabezpečuje vyvažovanie a minimalizovanie vibrácií. Asistent bol riadený hlavným počítačom Yesterday.

Keď sa zo spodnej časti lode vysunuli kolesá a zniesla sa ladne k zemi začala skupina vojakov oblečených v bielych nepriedušných kombinézach pripomínajúcich skafandre vytvárať dvojradowý zástup. Tento zástup vojakov tvoril niečo ako uličku.

Mal zabezpečiť, aby sa ani jednému z pasažierov Yesterday nič nestalo. Ulička bola široká asi tri metre a končila až úplne pri vstupných dverách do lode.

Dvere zostávali stále zatvorené aj po niekoľkých minútach.

Potom do uličky vstúpili traja muži, tiež v ochranných skafandroch. Prešli až k lodi, vstúpili do nej a po necelej minúte viedli dvaja z nich medzi sebou aj astronauta Daniela Greena.

Len blízko stojací ľudia by však dokázali zistiť, že je to on. Šiel vzpriamene, no aj napriek tomu boli lekári na blízku pripravený na všetko. Eskortovali ho takto až k budove, kde všetci zmizli.

V okamihu pricúvala k dverám lode aj sanitka, vybehli z nej štyria zdravotníci tiež v skafandroch a vyniesli na lôžku očividne v zlom zdravotnom stave druhého astronauta Markusa Wosteho.

Veľkou rýchlosťou sa sanitka s Markusom hnala preč od miesta pristátia.

Všetci účinkujúci sa začali rozchádzať.

„Mami, neuvidíme uja Daniela?“ Spýtala sa malá Edit, nazerajúc zvedavo cez masu fotografov lepiacu sa na veľké okno.

„Neviem, miláčik. Utekaj sa pozrieť kde je brat.“ Posmelila ju matka.

Aj keď to ešte nevedeli, bude trvať niekoľko dní, kým sa znova stretnú.

9

Daniel strávil svoju prvú noc spať na zemi pokojne. Po krátkej zdravotnej prehliadke ho umiestnili do miestnosti, len o niečo väčšej ako bola jeho kajuta na Yesterday. Zatiaľ sa stretol len so zdravotníkmi, na krátko s kapitánom Ruddom. Všetci mali oblečené nepriedušné skafandre.

Dotyk ľudských rúk mu už po tom dlhom čase chýbal.

Tešil sa, ako sa zvíta so svojou neterou a synovcom.

Dnes ma dúfam pustia domov, pomyslel si.

Vstal a porozhliadol sa po miestnosti. Na bielo vymaľovaná, s niekoľkými obrazmi po stenách. Izba susedila s kúpeľňou. Mal pri posteli nočný stolík s hodinami a diaľkovým ovládačom. Toho si deň predtým keď usínal ani nevšimol. Rozhliadol sa a uvidel malú televíznu obrazovku v hornom rohu miestnosti. Podišiel ku dverám, ležali pri nich noviny. Boli z prvého mája, dnešné. Skúsil kľučku na dverách. Zamknuté.

Sadol si na posteľ otvoril noviny.

Takže je po voľbách, pomyslel si. Ešte prebehol rýchlo očami niekoľko strán novín. Čítal si len veľké nadpisy. Položil ich na stolík a vybral sa do kúpeľne.

Keď sprcha začala striekať do izby vošiel jeden z mladých technikov centra. Pracoval v NASA, len mesiac a pol. Bol tam len na skúšku.

Kevin Ford, prísťahovalec z Kanady, mladší ako Daniel, hnedé vlasy a rovnako štíhla postava ako

mal on. Sám kapitán Rudd ho poveril zodpovedným za starostlivosť o Daniela v jeho neprítomnosti. Bol to prchký mladík, preto sa nikdy nedostával k zodpovednejším úlohám. Už viac ako hodinu mal pripravené raňajky pre Daniela. Vajíčka, slanina, chlieb a pomarančový džús. Sledoval jeho izbu skrz skrytú kameru.

Mal na sebe tiež oblečený ochranný oblek. Chcel využiť čas podávania raňajok na dobu keď bude Daniel v kúpeľni. Nechcel sa s ním stretnúť. Sám nevedel prečo, asi sa obával otázok, ktoré by naňho mohol mať.

Keď Daniel vyšiel zo sprchy jedlo ho čakalo na stolíku. Na rýchlo sa rozhladol po miestnosti, či nezazrie toho kto raňajky pripravil, ale márne.

Vrhol sa s hladom na prichystané vajíčka a slaninu.

Prečo ma nikto nenavštívi? Zamyslel sa.

Dobre vedel o predpísanej karanténe dvadsaťštyri hodín po prilete, ale nečakal, že ho nechajú stále takého osamoteného.

Keď sa blížil čas obeda, Kevin mal pripravený pre Daniela slepačí vývar a dusené mäso s hrachom a cibulkou. Obed objednal z firemnej kantíny.

Jedným okom sledoval skrytou kamerou obraz v Danielovej izbe, popritom si prezeral internetové stránky. Daniel stále len sedel na posteli a listoval si v novinách.

Nejde do kúpeľne, na WC, nikam, pomyslel si Kevin.

Pozrel sa na tácku s jedlom položeným vedľa seba. Pariť sa z nej prestalo už pred hodnou chvíľou.

Takto to bude mať úplne studené. Aj keď sa mu do toho nechcelo, musel sa s ním stretnúť. Nerád sa vybavoval s cudzími ľuďmi, a ešte toto. Chlap v karanténe, nemá iný kontakt ako len jeho. V duchu zakliel nad svojím osudom a začal si zlostne naťahovať neprievzdušnú kombinézu. Každý jeho nádyh teraz prechádzal filtrom kombinézy.

Schytil tácku s jedlom a vybral sa k Danielovej izbe. Dostal sa k časti z veľkými automatickými dverami v niekoľkých zástupoch za sebou. Keď boli otvorené jedni, ďalšie museli byť zatvorené. Boli to bezpečnostné zóny, ktoré zabraňovali, akýmkoľvek vírom nachádzajúcim sa na oblečení dostať sa von z karanténnej zóny. Medzi každými dverami bola osoba ešte niekoľko sekúnd preverovaná systémom a vystriekaná horúcou parou. Preto trvalo Kevinovi niekoľko minút dostať sa do zóny či naspäť von.

Keď došiel až k Danielovým dverám, priložil ku kľučke kartu visiacu na jeho krku a tie sa samé otvorili.

Daniel od prekvapenia vyskočil na nohy a podišiel mu v ústrety.

„Som rád, že konečne niekoho vidím priateľu.“ Hneď mu bral tácku z ruky, aby mu pomohol. „Pod', prosím pod' sa posadiť. Dlho som sa s nikým nezhováral.“ Rukou mával, aby šiel bližšie k nemu.

Vyzerá mladšie ako v jeho zložke, pomyslel si Kevin.

Daniel mal čistú, mladícku tvár, bez náznakov vrások či jaziev, ktoré kedysi mával. Aj napriek ťažkým asi depresívnym podmienkam, kde ho teraz držali a čo zažil pôsobil veselo.

Kevina to upokojilo natoľko, že pustil dvere, ktoré stále jednou rukou držal a vybral sa ku kreslu v miestnosti. Dvere sa samé zatvorili a zamkli.

Daniel len odložil tácku s jedlom a ani sa ho nedotkol. Ostal zameraný len na svojho host'a. Začal hneď zvídavo:

„nevieš niečo o mojom synovcovi a neteri? Pýtali sa na mňa? Kedy môžem ísť domov?“

Medzi jednotlivými otázkami robil len krátke pauzy a nedal Kevinovi možnosť hneď odpovedať.

Keď stíchol, Kevin sa chvíľku ošival a obzeral nepokojne okolo seba. Miestnosť bola celá biela a vyzerala ba dokonca zapáchala ako nemocničná.

„Viete pane, to vám neviem povedať. Ja sa tu, ... len starám, aby ste mali všetko potrebné, z poverenia kapitána Rudda.“

„Kedy príde kapitán? Môžem ho vidieť?“

„Dnes má nejaké sedenie vo Washingtone, ale zajtra by tu mal byť. Vašu požiadavku mu budem ihneď tlmočiť.“ Snažil sa mu s pokojným hlasom odpovedať Kevin. Bol však nato príliš nervózny.

„Čože? Zajtra? Ja dnes nemôžem odísť preč?“ Daniel sa troška prísnejším tónom obrátil na Kevina.

„Moje inštrukcie, sú iba čakať do zajtra na kapitána, pane.“ Odpovedal.

Daniel sa po týchto slovách zvalil na posteľ tak ako sedel a rukami si zakryl tvár.

Kevinovi mu ho prišlo až ľúto.

„Ako sa vám páčilo na Merkúre, pane?“ Snažil sa odvieť pozornosť na inú tému.

Daniel ostal ležať.

„Pane, ste v poriadku?“

„Som OK,“ smutným tónom mu odpovedal Daniel a znova sa posadil.

„Hej, páčil sa mi Merkúr. Je to kus obrovskej skaly. Až mi to pripomínalo moje rodné Colorado.“ Ostal chvíľu ticho.

„Tam, kde ma teraz nechcete nechať ísť.“ Zamyslel sa na chvíľu. „Môžeš pre mňa niečo urobiť?“

„Jasne pane, spoľahnite sa.“ Odpovedal odhodlane Kevin.

„Kontaktujte moju sestru, Edit Greenovú, v mojich záznamoch bude aj jej telefónne číslo. Mala ma tu aj z deťmi vyzdvihnúť. Určite sú tu niekde ubytovaní v hoteli v meste. Povedzte im, že ešte nemôžem odísť, aby na mňa nečakali. Stretneme sa doma.“

„Jasne pane, to nebude problém.“ Daniel sa postavil, akoby ho už chcel vyprevadiť z miestnosti.

„Ok,“ postavil sa aj Kevin, „keby pre vás môžem ešte niečo urobiť, pri posteli máte tlačítko, ktorým ma privoláte.“

„A, to som si nevšimol,“ Daniel zameral pohľad na posteľ. „Dobre vedieť, to bude užitočné. Keď už to spomínate, nejaké knihy by sa mi zišli, televíziu moc nepozerám. Nejakého Kinga ak zoženiete.“

„To by nemal byť problém, pane.“ Kevin sa rozlúčil a odišiel z miestnosti za pomoci odomykacej karty.

Dvere sa po zatvorení znova hlasito zamkli.

Vybral sa na púť po izolačných komorách s dverami, aby vyšiel z karanténnej zóny. V každej bol ofúknuť hustou vlnou horúcej pary. Takýto systém fungoval dokonale, čo sa týkalo všetkých mikroorganizmov či vírusov nachádzajúcich sa na oblečení. Všetko dokonale zničené. Nebyť však toho, že Kevin si v tom náhlení, zobral starý ochranný oblek. Bez filtra, ktorý by zabránil, aby vdýchol niečo z vonka. Keďže bol nielen prchkej povahy, ale mal aj slabú pamäť nevedel, že skrz dobre fungujúci oblek necítiť žiadny zápach. Takže by nemohol začíť silný dezinfekčný prostriedok v Danielovej izbe.

To si však Kevin neuvedomoval a po tom ako stál tvárou v tvár Danielovi si pokračoval pokojne vo svojej práci.

Chcieť po Kevinovi Fordovi, viac ako jednu vec naraz je úplne zbytočné.

Po tom ako Daniel požiadal Kevina o kontaktovanie jeho sestry, chcel aj, aby mu doniesol nejakú knihu na čítanie. Toho sa však nedočkal.

Aj keď o niekoľko hodín neskôr skúšal zvonit' tlačidlom pri posteli, nikto neprichádzal. Ležal preto v tichu a pološere na posteli. Ruky za hlavou a premýšľal nad udalosťami z posledných týždňov. Nad tým čo zažili s Marskusom počas letu.

Rozmýšľal nad osudom jeho spolu cestovateľa. Ako sa teraz asi cíti? Je len tu niekde vedľa v miestnosti? Všetko mu to vírilo hlavou. Ostal takto až do neskorého večera kedy zaspal.

Keď otvoril oči stál nad jeho posteľou kapitán Rudd a mlčky ho sledoval.

Pomaly sa posadil a oslovil kapitána oblečeného od hlavy po päty v ochrannom skafandri. Ešte mohutnejšom ako mal na sebe Kevin.

„Už je ráno?“ Spýtal sa Daniel.

Kapitán prikývol.

„Čo sa deje kapitán? Prečo ma tak sledujete?“

„Všimol si si synak , že sa tvoja tvár zmenila?“ Začal kapitán.

Daniel ostal prekvapene pozerat' a dľaňou ruky si prešiel po tvári.

„Čo?“

„Pozri sa,“ kapitán ukázal smerom do kúpeľne, kde bolo nad umývadlom zrkadlo.

Daniel vstal z postele a začal sa obzerat' v zrkadle. Dotýkal sa nosa, líc, stále bol prekvapený.

„Čo sa malo zmenit'?“

Kapitán sa vybral k nemu.

„Ty to nevidíš? Kde sú tvoje jazvy? Mladneš!“

Daniel si až vtedy uvedomil čo tým kapitán myslel. Sám si toho nevšimol, cítil sa dobre v posledných týždňoch, ale toto?

„Ako to je možné?“

„To nevieme chlapče,“ odpovedal kapitán. „Skúmame teba aj Marcusa. Nevykazujete žiadnu formu infekcie. Nikde sme nenašli žiadnu baktériu, ale Marcus je na tom zle. Naopak ty...“

Zostal zarazený.

„Musím, ťa varovat' Daniel. Podľa lekárov, je veľká pravdepodobnosť, že nákaza sa prejaví každým dňom aj na tebe. Nepoznáme o čo ide, ale inkubačná doba môže byť aj niekoľko týždňov či mesiacov.“ Zostal ticho. „Máš právo to vedieť. Marcus dnes nad ránom zomrel.“ Pozrel sa do zeme.

Danielovi vyhrkla slza.

„Chudák, ako sa trápil.“ Povedal.

„Daniel, k Marcusovi sme zavolali miestneho kňaza. Aby mu dal posledné pomazanie pred smrťou, keď sme už vedeli, že je na tom naozaj zle. Už bohužiaľ nebol pri vedomí. No otec Dominik je stále tu u nás. Chceš sa s ním stretnúť aj ty? Možno sa porozprávať?“

„To je dobrý nápad kapitán, rád sa s niekým pohovám.“

„Výborne pošlem ho sem. A zoženiem niekoho kto ti prinesie raňajky. Ten babrák Kevin sa dnes vôbec neukázal v práci.“

Daniel ostal sedieť na posteli takmer bez pohybu a so smutným výrazom na tvári. Bolo mu ľúto

Marcusa, bolo mu ľúto seba, bolo mu ľúto všetkých tých peňazí na mizerný vesmírny program, ktorý neprináša nič užitočné.

Za krátku chvíľu vstúpil do miestnosti mladík. Tiež asi jeden z tých čo brigádovali v NASA, aby si to mohli neskôr napísať do životopisu. Bol zavalitej postavy a niesol tácku s raňajkami, nejaké ovocie, džús, jogurt. Nič viac. Za ním cez dvere vkĺzol stodeväťdesiat centimetrov vysoký a veľmi chudý muž. Asi päťdesiatnik. Cez ochranný skafander mu bolo jasne vidieť vyrysované líčne kosti. Z jeho očí však sálal pokoj.

Bol to otec Dominik Canton.

Mladík po tom ako umiestnil tácku na stôl k posteli odišiel z miestnosti a nechal oboch mužov osamote.

Otec Dominik si sadol na kreslo k Danielovej posteli a ostal v tichosti sedieť. Príručnú ošúchanú čiernu tašku, ktorú so sebou priniesol pod pazuchu oprel k nohám kresla.

Nevyrušoval Danielove rozjímanie a len čakal kým sa on ozve prvý.

Keď Daniel zodvihol hlavu, vystrel ruku a podal ju na pozdrav otcovi.

„Som Daniel,“ predstavil sa.

„Ja som Dominik, teší ma.“ Starší pán sa usmial.

Daniela to upokojilo.

„Chceš sa so mnou rozprávať, alebo si len v tichosti posedíme?“ Daniel chvíľu neodpovedal na otázku.

„Ako viete otcče,... ...môj priateľ Marcus dnes zomrel.“

Dostával tieto slová len ťažko skrz pery. Akoby len s posledných síl odvracal prichádzajúci plač. Keď sa upokojil pokračoval.

„Cestovali sme spolu ďaleko. Veľmi ďaleko. Žiadny človek sa od zeme nevzdialil až k Merkúru.“ Hovoril stále istejšie a istejšie.

Odhodlaný konečne niekomu všetko vyrozprávať.

„Najskôr som bol na seba veľmi hrdý. Budem prvý človek, ktorý sa dostal tam kam nikto iný. Bude to osožné ľudstvu. Teraz v tom vidím len ľudskú márnosť otcče. Nič viac.“

Otec Dominik ho stále nechal rozprávať bez prerušovania. Len počúval.

„To čo sme tam videli som ešte nikomu nepovedal. Ja... ja ani neviem či to je skutočné, alebo nie je. Mysleli by si všetci, že som blázon. Keď som skončil výsadok na planéte. Odoberali sme tam totiž nejaké vzorky. Doniesol som na loď aj jeden predmet. Podobný palici, akoby z dreva. Asi skameneného. Skrátka, nemalo to tam čo robiť. Bolo to zaujímavé a našiel som to namieste, ktoré som musel na podnet NASA preskúmať. Bolo to miesto, akoby na planéte horelo. Chápete? Na Merkúre? Nerozumeli sme tomu. Ale vybral som sa tam.“

Otec Dominik vstrebával všetko čo mu Daniel rozprával. Zachytával každé slovo. Uprene sledoval jeho pery. Cítil sa veľmi nepohodlne v skafandri do ktorého ho navliekli. Najradšej by si ho dal dole, bol však zodpovedný. Nechcel niesť vinu, keby sa nakazia a zomrú ďalší ľudia. Nahol sa bližšie k svojmu rozprávačovi.

Daniel pokračoval:

„Vyzeralo to naozaj ako plameň, keď som sa priblížil on však postupne zmizol. Ostal tam len ten predmet. Tá palica. Zobral som ho teda so sebou. Nevedel som o tom nič. Aj sme to dali do inkubátoru na lodi. Nebolo na tom nič neobvyklé, úplne sterilné. No hneď noc nato sa stala veľmi zvláštna vec. V riadiacej miestnosti lode. Sme sa stretli aj s Marcusom v noci. Akoby ma tam niečo ťahalo. Zobudil som sa. Počul som hlasy vychádzajúce z tej miestnosti. Okrem Marcusa som tam

našiel aj ďalšieho muža. Bol vysoký, možno aj vyšší ako vy. A v ruke držal tú palicu čo som našiel na planéte.“

„Kto to bol?“ Spýtal sa otec.

„To netuším, ani čo tam robil? Nič iné ako prelud tam byť nemohlo. Ale bolo. Prehovoril na mňa. Oslovil ma mojím druhým menom, Tobias. Spýtal sa čo tam robím. Nebol som schopný odpovedať mu. Seba samého nazval Rafaelom. Povedal: Som Rafael, jeden zo siedmich čo sú vždy pripravený postaviť sa pred toho, ktorý ma poslal.“

Ostalo ticho.

„Viem, že sa tomu nedá veriť. Ja sám by som neveril, keby som to nezažil.“

„Naopak Daniel, ja ti verím.“ Po krátkej odmlke odpovedal Otec.

Načiahol sa rukou pre tašku, ktorú mal pri nohách a zobral si ju do ruky. Chvíľku sa v nej hrabal až vytiahol malú, ale hrubú ošúchanú knižku.

„Moja Biblia, bez nej nejdem na krok,“ usmial sa a začal v nej listovať.

„A, tu to máme. Je to v starom zákone, kniha Tobias kapitola 12, verš 15.“ Začal čítať: „Ja som Rafael, jeden zo siedmich anjelov, čo sú vždy pripravení predstúpiť pred Pánovu velebu... Ja vystupujem k tomu, ktorý ma poslal. A vy toto všetko, čo sa vám prihodilo, napíšte. Potom sa vzniesol hore.“

Knihu si položil na kolená.

„Je tam popísané ako Archanjel Rafael sprevádzal na ceste mladého Tobiasa a uzdravoval od zlých duchov. Musel by som si konkrétnu problematiku viac naštudovať, aby som ti vedel povedať niečo navyše.“

„Takže vy si myslíte, že som tam stretol Archanjela?“

„Ja si nič nemyslím Daniel. Ja ti len hovorím, že to nie je prvý krát čo sa spolu stretli Tobias a archanjel Rafael. Ty si tam bol a ty vieš čo sa tam stalo.“

Obaja zostali chvíľu mlčky sedieť.

„Ako stretnutie skončilo?“ Spýtal sa Otec Dominik.

„Povedal, že je čas aby ľudstvo dostalo dar uzdravenia a dýchol na nás. Marcusa aj mňa.“

Pri vyslovení Marcusovho mena sa pozastavil.

„Potom si už nič nepamätám.“

„To je zvláštne. Prečo by sa potom stalo Marcusovi niečo také?“

Otec ostal zamyslený.

„Tiež tomu nerozumiem,“ povedal mu Daniel.

„Doktori tvrdia, že to čoskoro postihne aj mňa. Že sa jedná o inkubačnú dobu, alebo čo. Ale ja neviem. Ja sa cítim výborne. Dokonca ešte pred nedávnom som mal na tvári jazvu po autonehode, čo som ako mladík prežil. Teraz však zmizla.“

„To je naozaj zaujímavé Daniel.“ Zamyslel sa Otec.

Čo je ten chlapec vlastne zač. Nemám právo pochybovať o jeho slovách. Je to však celé neuveriteľné a nedáva to zmysel. „Sľúbim ti, že nad tým celým porozmýšľam a dám ti vedieť. Prídem ťa navštíviť čoskoro. Teraz ak chceš poďme sa spolu pomodliť ruženec.“

Starší pán vytiahol z tašky dva zamotané drevené ruženec. Chvíľku sa s nimi tpeplivo hral až jeden uvoľnil a podal ho Danielovi do ruky.

Ruženec mal pri kríži pripevnený aj maličký medailónik s Pannou Máriou.

Ako sa začali modliť opadla s Daniela všetka ťarcha prežitých udalostí. Marcusova smrť, spomienky na jeho ťažké utrpenie. Jeho myseľ sa vyjasnila.

Zasa bude dobre pomyslel si.

Ruženec sa naposledy modlil s mamou asi na základnej škole, ale keďže modlitbu viedol Otec Dominik, nemal problém pridať sa.

Čas letel rýchlo a na stolnom budíku svietil čas jedenásť hodín a jedenásť minút.

11

Kevin Ford žil sám v prenajatom jednoizbovom byte nad gulečnicovou dráhou.

Včera večer sa cítil už tak mizerne, že sa ledva dostal pomocou vlastných síl z práce do bytu. Nepamätal si celú cestu. Nepamätal si ani ako mu až do postele pomáhal jeho sused. Jeho dobrý samaritán, ktorý ho vlastnými ramenami podopieral keď ho našiel sediaceho a bezvládneho dole pri vchode.

Pán Oscar Fuller, ktorý by sa človeku v núdzi nikdy neotočil chrbtom. Práve sa vracal z nočnej zmeny. Pracoval ako kontrolór cestovných lístkov v medzištátnych vlakoch. Niekedy sa doma neukázal aj týždeň. Brázdil všetky štáty USA. Na zajtra mal už skoro ráno v pracovnom pláne cestu do Filadelfie. Chcel si ísť dnes rýchlo ľahnúť no toto mu troška nabúralo program. Keď uložil Kevina na posteľ potichu opustil jeho byt a pribuchol za sebou dvere.

Quebec, pred pätnástimi rokmi:

„Kevin, George počkajte ma predsa.“

Kevin Ford a George Turpin boli ešte len mladí desať roční chlapci. Navštevovali miestnu základnú školu sv. Jána Mária Vianeyho. Neboli medzi spolužiakmi a zvlášť spolužiačkami ktovie ako obľúbení, preto boli aj častým terčom šikany. Keby nemali jeden druhého boli by úplní samotári. Obaja boli na svoj vek nízki a vychudnutí. No aj napriek tomu sa vždy na škole nájde ešte niekto, kto je na tom horšie ako vy.

Tá osoba bol Peter McLuskey.

Chlapec o rok mladší ako oni. Bol zavalitý a len s námahou sa hýbal.

„Chalani!“ Vykrikoval za nimi.

Všetci sa po skončenom piatkovom vyučovaní poberali domov. Každý v svojej skupine, každý chcel niekam patriť. No malý Peter nepatril nikam.

„Počkajme ho,“ povedal Kevin.

„Zblaznil si sa? Veď nás s ním uvidia. Sme odpísaní.“ Odpovedal George.

„Neboj, počkáme ho pod lesom, niečo ma napadlo, uvidíš.“ Šibalsky sa zatváril malý Kevin.

Keď ich Peter dobehol stáli obaja na kraji lesa.

„Čo chceš tučniak?“ Okríkol ho George, ktorý trocha račkoval.

Chlapec celý zadýchaný nevládal ani odpovedať. Pásikavé farebné tričko sa naňho lepilo z toho ako sa potil.

„Chcem... chcem vám ukázať moju novú autodráhu.“ Horko, ťažko zo seba vyjachtal. „Otec mi ju dal včera k narodeninám.“ Bol celý červený. Mal šelest na srdci a v kombinácii s obezitou mu to spôsobovalo veľké zdravotné ťažkosti. Mal zakázané cvičiť a preto bol ospravedlnený zo všetkých

hodín telesnej výchovy v škole. To však všetkých spolužiakov len nabádalo k vysmievaniu sa mu.

„Počuj tučko, ak sa chceš s nami hrať musíš sa najskôr dostať do nášho klubu.“ Povedal mu Kevin, ktorý bol nepísaným šéfom dvojice.

„Klubu?“ Zvedavo sa spýtal Peter.

„Jasne,“ odpovedal Goerge. „Ale, aby sme ťa mohli medzi seba prijať musíš nás presvedčiť, že si toho hodný.“

„A, čo musím spraviť?“

„Je to jednoduché, my pôjdeme až k obchodáku, cestou okolo lesa.“ Začal rozprávať Kevin. „A ty na znak odvahy, si tú cestu skrátiš cez les. Na druhej strane sa stretneme.“

„Ale, vieš že by sme nemali chodiť cez les. Sú tam pichľavé kry a močariská.“ Naliehal zavalitý chlapec.

„Bojíš sa tučko?“ Oboril sa naňho George. „Pod' Kevin, ideme domov, tento tu nie je hoden byť v našej bande.“

Pomaly sa akoby vyberali cestou popri lese.

„Počkajte chalani, tak... tak ja teda pôjdem cez les.“ S nádejou v hlase povedal Peter. Aj keď sa poriadne bál, hnal ho pocit nadviazania priateľstva a možnosť niekam sa konečne zaradiť. Byť členom takej bandy, pomyslel si. To by som sa nemusel toľko nudiť a hrať iba s otcom. Srdce mu poskočilo pri takej myšlienke.

Chalani ihneď pribehli späť k nemu.

Peter sa otočil a začal sa namáhavo štvorať do zalesneného kopca.

„Počkaj,“ zakričal Kevin. „Daj sem batoh.“

Peter sa nechápavo zviezol po zadku z kopca späť k chalanom a zvesil si školský batoh s knižkami z ramien.

Kevin ho zobral a začal sa pozeráť okolo seba. V tom zbadal v tráve asi polkilový kameň a natlačil mu ho do batohu medzi knihy. Podobne sa hneď zapojil aj George keď uvidel počínanie svojho kamaráta. Prestali, až keď sa už batoh dal len tak tak zatvoriť.

„Na, teraz môžeš pokračovať.“

Pomohli mu ťažko oboma rukami batoh nahodiť späť na chrbát. Bolo vidno ako chlapca prehlo pod ťarchou bremena.

„Teraz si hotový zálesák.“ Posmešne mu povedal Kevin.

Chlapec bez slova, zmierený zo svojím osudom sa dal na pochod. Po štyroch liezol do kopca a sledovali ho až kým nezmizol úplne v lese.

„Ideme ho počkať na tú druhú stranu?“ Spýtal sa George.

„Seriem naňho, tatko nás berie dnes na hokej. Sú tu Rangers.“ Odpovedal Kevin.

„Super.“ Natešene vykričkol George a spolu sa dali do chôdze domov popri lese.

Súčasnosť:

Kevin sa ráno prebral v kúpeľni. Kde ležal na záchodovej mise. Zvracal takmer celú noc a bol úplne zoslabnutý a dehydrovaný.

Nenachádzal síl, aby sa postavil na nohy. Každý pokus bol márný a len viac a viac ho vyčerpával.

V tom začul silný rachot v malej predsieni jednoizbového bytu.

Dvere sa rozleteli a do vnútra vbehlo niekoľko ťažko odetých mužov so zbraňami. Mali nepriedušné obleky a ihneď vystopovali Kevina až do malej kúpeľne.

Dvaja z nich ho chytili za ramená a postavili na nohy. Bol vychudnutý a ľahký.

„Opatrne,“ ozvalo sa z dverí. „Je to chorý človek, nie kriminálnik.“ Kývol smerom za seba kde ďalší muž už niesol rozkladacie lôžko.

Keď naň Kevina uložili pobrala sa väčšina z nich preč. Niektorý však ostali, a začali prehľadávať a kontrolovať celý byt pomocou prinesených prístrojov. Skenovali možné baktérie, či vírusy.

So zapnutými výstražnými majákmi dovezli Kevina za sprievodu kolóny aut až späť do strediska NASA. Bolo to desať kilometrov za mestom. Všetci boli na nohách, keď zistili, že neznáma nákaza by sa mohla dostať mimo karanténnej oblasti.

Kevin dostal izbu hneď vedľa Danielovej.

V poobedných hodinách toho istého dňa vošiel k Danielovi kapitán Rudd. Aby ho skontroloval a porozprával sa.

„Ako sa dnes cítiš Daniel?“

Daniel sedel na posteli, nohy mal vyložené a čítal si nejakú knihu. Súčasný pomocník, ktorý ho má na starosti sa oňho stará zodpovednejšie. Jedlo má na stole vždy včas, hygienické potreby či knihy dostáva hneď na požiadanie.

„Fyzicky výborne pane, len... osamelo.“ Dokončí vetu troška rozmrzelo.

„Rozumiem ti, je mi to ľúto. Ale chápeš našu situáciu. Karanténa má určité pravidlá, ktoré treba dodržať za každých okolností. Hneď si spomenul na mladého Kevina, ktorý sa veľmi pravdepodobne nakazil od Daniela, nechcel ho však znepokojovať.“

„Kontaktovali ste moju rodinu? Edit?“

„Samozrejme, nemaj obavy, sám som si to zobral na starosť.“ Odpovedal mu kapitán. „Ak by som mohol pre teba teraz ešte niečo urobiť len smelo žiadaj.“

„Možno ten obed, pane.“ Bez dlhého premýšľania odpovedal Daniel. „Jedlá sú síce pestré, ale zväčša mäsité a ja moc mäso nemusím, viete?“

„Tak to veľmi rád vyriešim k tvojej spokojnosti.“ S úsmevom odpovedal kapitán. „Ten chalan čo sa teraz o teba stará je zodpovednejší, si s ním spokojný?“

„Áno pane, to je v poriadku.“

„Výborne, prídem zasa neskôr. Akákoľvek zmena zdravotného stavu, daj nám vedieť. Je to dôležité.“

„Samozrejme, dám.“ Daniel sa znova začítal do svojej knihy.

Keď kapitán vyšiel von z miestnosti, prešiel hneď do vedľajších dverí s nápisom KEVIN FORD.

Ako vošiel, na posteli ležalo bezvládne telo mladého muža. Nad posteľou stála staršia zdravotná sestra tiež v neprievzdušnom obleku a napájala pacienta na prístroj, ktorý mu neustále sledoval a vyhodnocoval činnosť srdca.

„Ako sa mu darí?“

„Á, kapitán. Zdravím vás, momentálne je stabilizovaný. Dali sme mu dve dávky infúzie. Jeho srdce je však slabé. Stále sa však nachádza len v polospánku a strháva sa od bolesti. Obávam sa, že dost trpí.“ Pohládila ho po hlave čím mu upratala vlasy na jednu stranu. „Najbližšie hodiny ukážu.“

Kapitán podišiel až k posteli a nahol sa nad Kevina, toho silne myklo až ich to oboch vydesilo a odstúpili od postele. Ostali sa dívať čo sa deje, ale Kevin zasa pokojne ležal.

„Vidíte?“

„Hmm, obávam sa Kasandra, že to bude mať taký istý priebeh ako pri prvom prípade.“

„A čo druhý prípad kapitán?“

„Stále bez zmeny. Nevieť ako to je možné, ale ten chlapec je nezmar.“

„Vraveli ste, že je s Colorada? Tam sú drsné podmienky. Možno má len lepšiu imunitu.“

„V jeho krvi, ani tele sa nič neobvyklé nevyskytovalo. Dal som spraviť všetky možné testy. Marcusovi sme nepomohli, teraz máme druhú šancu.“ Ukázal na ležiaceho Kevina.

Ten však v tom momente dostal taký záchvat kŕčov až takmer vyskakoval nad posteľ. Prístroj na snímanie srdca pritom zbesilo pískal.

Sestra priskočila k nemu a snažila sa ho pridržiavať na posteli. V okamihu neváhal a pridržal ho aj kapitán Rudd. V tom mladík nabral plného vedomia, otvoril doširoka oči a začal kričať bolesťou. Jeho hlas sa ozýval po celej karanténnej zóne ba aj ďaleko za ňu. Každý čo ho začul sa nachvíľku zastavil.

Daniel nevedel o koho ide, ani kde presne ho držia. Nevedel aký pacienti sú naokolo a čo sa všetko v tejto nemocnici deje. Položil dľaň na stenu spoza ktorej vychádzal krik a súcítne sklopil v tichosti zrak.

Po niekoľkých sekundách sa Kevin prestal mykať a stíšil sa.

„Ja... ja... nechcem lieky.“ Vyjachtal zo seba.

„To bude dobré chlapče.“ Utišovala ho sestrička.

„Čo sa stalo Kevin?“ Snažil sa využiť príležitosti kapitán keď ho videl pri vedomí. „Čo sa ti stalo? Ako si sa nakazil?“

„Nakazil?“ Prekvapene odpovedal Kevin. „Je mi teraz lepšie ako kedykoľvek predtým a vytlačil bolestivý úsmev.“

Kapitán ostal prekvapene pozerateľ. Šok spôsobí iné mozgové pochody a vnímanie. Po tomto záchvate, by bolo každému dobre keby skončil. „Ostaňte s ním Kasandra, prosím.“

„Samozrejme, kapitán.“ Usmiala sa sestrička, ale ostala sa dívať stále na svojho pacienta. Ktorý, aj keď v občasných návaloch bolesti skrivil pohľad, ale vyzeral spokojne.

Keď kapitán vyšiel z karanténnej zóny oproti mu po chodbe kráčal rýchlym krokom jeho osobný asistent Robert Paulsen. Desiatnik v námorníctve, za zásluhy preradený až do NASA na hlavnú základňu. Býval tu v meste aj s celou rodinou. A bol veľmi hrdý na prácu, ktorú robí. V čase kapitánovej neprítomnosti na základni, mal zastupovacie právo on.

„Pane,“ zasalutoval v rýchlosti kapitánovi. „Máme pravdepodobne ďalšie prípady. Z kancelárie kde má Kevin Ford svoj stôl skolabovali pred niekoľkými minútami dvaja technici. Ďalší traja pri nich sediaci sú v poriadku.“

„Izolovať všetkých a všetkých čo prišli do kontaktu s nimi!“ Ostro nariadil kapitán.

„Ale pane, to môžete zavrieť celé NASA. Všetci sa tu míňame po chodbách, v jedálni, na poradách.“ Mladý desiatnik ostal v rozpakoch. „Tak, tak čo teda?“

„Všetci do oblekov, všetci, ihneď!“

Opatrenie, ktoré kapitán nariadil bol už len výstrel na slepo. Dobre vedel, že takejto šíriacej sa hrozbe, ktorá opustila karanténnu oblasť sa nedá zabrániť. Alebo sa nebudaj dostala aj do sveta... To snáď nie? Až ho zamrazilo po tom pomyslení. Realita však bola tvrdá, veľmi tvrdá. Ak sa nakazil Kevin včera, ešte včera večer nakazil kolegov v kancelárii. Tí nakazili všetkých čo stretli cestou domov, doma, a sú znova tu. Všetci umrieme. Do pekla, všetci. Až zatínal zuby od hnevu nad tým, ako mu to mohlo celé takto prejsť pomedzi prsty. Ten prekliaty Kevin. Alebo to nebola jeho chyba? Zamýšľal sa sám pre seba a prehrával si v mysli rôzne varianty.

Desiatnik Paulsen si rýchlo navliekol neprievzdušný oblek a pobehoval z kancelárie do kancelárie buntošiť kolegov.

„Oblečte sa, krízový stav!“ Vykrikoval a rozdával zhúžvané obleky.

V ten večer nikto neodišiel domov z NASA centra.

Minister vnútra aj obrany boli informovaný o tom čo sa deje priamo kapitánom Ruddom.

Izby s lôžkami v karanténnej zóne sa rýchlo zaplnili. Niektorým prišlo zle možno len zo stresu z toho čo sa okolo nich deje. Iný očividne pobledli a horúčka im vyhnala kropaje potu na čelá.

Kapitán ostal spať sám zamknutý vo svojej kancelárii. Prechádzal si v mysli možné scenáre. Ako udržať všetkých bez vypuknutia paniky do frasa.

12

Florida, prístav Key West, Pred dvadsiatimi rokmi:

„Nad ránom sme zachytili jeden gumený čln, desiatnik.“

Mladučký vojak stál pred vtedy asi tridsiatnikom Simonom Ruddom. Ktorý bol momentálne najvyššia hodnosť na základni.

Vojenský prístav Key West bol určený na kotvenie veľkých lietadlových lodí vyplávajúcich na oceán, ale súčasne aj na kontrolu prichádzajúcich plavidiel do USA. Bol to prvý bod, ktorý dokázal odchytiť nelegálnych prisťahovalcov, hlavne z Kuby, ktorí sa veľmi často na všelijakých provizórnych plavidlách snažia dostať do Štátov. Práca na tejto základne bola preto dôležitá a zodpovedná.

„Gumený čln, hovoríš? Posádka?“

„Jeden starší Kubánc, dve ženy a štyri deti. Museli sa sem plaviť celú noc odvážlivci akýsi.“ Posmešne povedal mladý vojak.

„Kde ich máte?“

„Dole v prístave, desiatnik, chalani dávajú deckám nejaké chlebičky.“ Kývol rukou.

„Zberba zasraná. Vyrastie ti to tu a za pár rokov vykrádajú benzínové pumpy. Otočte ich a pošlite ich ihneď preč.“ Rozhnevane povedal desiatnik Rudd.

„Ale, veď sa tam uvaria teraz cez deň na mori. To neprežijú. Počkajme aspoň do večera kým...“

„Nasrať im... povedal som teraz.“

Čo dosiahne človek ak si nestojí za svojím názorom? Čo ak nedokáže rozhodne viesť druhých. Pomyslel si Rudd.

„Odíďte vojak, už som povedal. Alebo vás mam dať do záznamu?“

„Nie, pane.“

Vojak sa otočil na päte a vybral sa dole do prístavu.

Posraní Kubánci, Mexikánci, Portorikánci... za chvíľu sme vo vlastnej krajine menšina. Všetkých by som ich topil, ako psov.

V mysli si Simon Rudd obhajuje svoje rozhodnutie.

Chvíľu sa rozhliada cez veľké okno po základni. Dovidí až ďaleko na oceán. Potom si sadol za stôl a začal si prechádzať dnešné úlohy.

Súčasnosť:

Ráno kapitána Rudda zobudil zvoniaci telefón na jeho kancelárskom stole.

„Haló,“ povedal ešte rozospatý do slúchadla. „Čože? Hneď som tam.“

Mal nahodený stále prísny výraz.

Trhol dverami no zabudol, že ich večer zamykal.

„Do šľaka,“ zanádal a po odomknutí vybehol von smerom do karanténnej oblasti.

Ako sa ponáhlal nahliadal do kancelárie okolo kde spali ľudia, niektorí aj priamo schúlení len na podlahe chodby. Na provizórnych lôžkach zo všetkého možného čo taký úrad ponúka. Všetci natlačený v kombinézach. Dýchajúci len skrz na nich umiestnených filtroch.

Sám sa cítil v tom veľmi nepohodlne. Vedel, že takto dlho nevydržia.

Šiel rýchlo, spomalili ho len vstupné dvere do karanténnej zóny. Kde jedny dvere museli byť zatvorené skôr ako nasledujúce.

Nezastavoval sa nikde až kým neprišiel pred izbu Kevina Forda.

Vošiel dnu použitím elektronického kľúča a zbadal mladého muža. Stále vychudnutého, ale teraz sediaceho na posteli kde ešte včera bezvládne ležal.

„Čo sa deje?“ Pohlád hodil striedavo na sestričku a na mladíka.

Odpovede sa však nedočkal. Obaja sa len usmievali.

„Akoto?“ Spýtal sa znova, keď stál už priamo vedľa sestričky.

„Jeho stav sa zlepšil zo dňa na deň. Pozrite sa sem. Toto je funkcia jeho srdca včera večer a toto dnes ráno o šiestej hodine.“ Graf, ktorý vychádzal z prístroja a bol vytlačený na dlhú rolku papiera ukazoval jasné hodnoty. „Včera bol Kevinov tep, okolo štyridsať pulzov za minútu, teraz je to deväťdesiat.“

„Cítim sa silný, pane.“ Zapojil sa aj Kevin.

„Chceš povedať, že ti už nič nie je?“ Zadíval sa naňho kapitán.

„Cítim bolesť v rukách aj nohách, pichanie, akoby som tam nemal dlho krv a dostávala sa mi nazad. Akoby som znova ožíval.“ Troška pokrútil hlavou. „Ale cítim sa skvele.“

„Je preto nejaké vysvetlenie Kasandra? Čo jeho krv?“

„Rovnaká ako včera pane, nenašli sme v nej nič vtedy a ani teraz.“ Mykla plecami.

„Už ti nie je ani zle od žalúdka?“ Pýtal sa ho ďalej ale začal pomaly krúžiť po miestnosti, očividne nervózny.

„Nie, šéfe dal by som si niečo pod zub keď to spomíname.“

„Do prdele, do prdele čo to má všetko znamenať?“ Začal sa prechádzať ešte rýchlejšie po izbe. „Ja sa z tohto zbláznim a začal si rýchlo strhávať neprievzdušný oblek z hlavy, až kým celý neležal pokrčený v kúte. „Uf, konečne môžem dýchať, táto posratá vec je tu úplne nanič. Čo to všetko znamená?“

„Ale pane, nemali by ste...“ Snažila sa jemne apelovať na bezpečnosť sestrička Kasandra. „Upokojte sa, prosím.“

„Veď hej, veď už som pokojnejší, to len ten sprostý oblek. Boli ste dnes už pozrieť aj Greena?“

„Ešte nie pane.“ Po tom ako mu odpovedala sa na nich už ani neotočil a vypochoval z miestnosti. Dvere za sebou tak zabuchol, že ani nebolo počuť cvaknutie zámku v nich.

Chytil si pevne do ruky kartu z elektronickým kľúčom a priložil ju k zámku vedľajších dverí s menom DANIEL GREEN. Ihneď zámka cvakla, načiahol sa rukou po kľučke a to bolo posledné čo jeho oči videli.

Daniel už bol zobudený dobrú hodinu, sprchu mal za sebou, zvonil tlačidlom pri svojej posteli, ale raňajky boli stále v nedohľadne.

Zapol si spravodajský kanál na televízii v rohu miestnosti a sledoval aj keď ho to nezaujímalo. Knihu Cujo od Stephana Kinga dočítal už včera večer a teraz čakal, že mu donesú nejakú ďalšiu. Aby sa tu úplne neunudil.

Vtom cvakol zámok. Do miestnosti sa zrútila postava a ostala ležať vo verajach dverí.

Daniel pohotovo vyskočil zo svojej pozície a v momente kľučal na zemi pri kapitánovi Ruddovi. Otočil ho na chrbát. Bol úplne bez pohybu, bezvládný, z uší aj z kútikov očí mu tiekli pramienky krvi. Priložil mu dlaň na krk. Zacítil veľmi slabučký tep.

Potiahol ho celého do miestnosti a s námahou ho dostal až na posteľ.

Prečo nemá ochranný oblek? Čo sa tu deje? Zamyslel sa.

Nevedel ako by mu mohol teraz zo svojej pozície pomôcť.

Čo ak sú tu už všetci mŕtvi? Prečo ja som stále v poriadku. Musím sa odtiaľto dostať preč. Je tu niečo čo mňa ešte nenakazilo, ale čo číha všade vôkol.

Bol presvedčený o tom, že tu nie je v bezpečí.

Opatrne stiahol kartu s elektronickým kľúčom z kapitánovho krku. A Vybral sa skrz dvere preč.

Rozhliadal sa po chodbe. Tieto časti komplexu mu boli neznáme.

Našťastie si hneď za rohom všimol známy zelený znak, ktorý ukazoval najbližší únikový východ.

Používal sa vo všetkých budovách pre prípad evakuácie. Dokonca svietil pomocou samostatného napájania, aby si ho ľudia hneď všimli aj pri výpadku prúdu.

Sledoval jeden znak za druhým. Trvalo mu to chodbami zopár minút. Nikoho však počas svojej cesty nestretol. Až sa dostal von na svetlo pomocou jedných dverí.

Z vonkajšej strany nemali žiadnu kľučku a len ťažko by si niekto myslel, že sa skutočne jedná o dvere. Zatvorili sa za Danielom aj keď to si už vôbec nevšimol.

Jeho oči si zvykali na slnečné svetlo.

Na sebe mal športovú súpravu, ktorú pravidelne fasovali od spoločnosti.

Čo teraz? Ako sa dostanem do mesta? Začal sa rozhliadať okolo seba, ale nič ho nenapadlo.

V diaľke videl veľkú príjazdovú cestu k areálu, ako sa pripája na výpadovku z mesta.

Vybral sa teda pomaly tým smerom. Aj keď zo sebou nemal ani kvapku vody a vedel, že čoskoro teplota dosiahne vysokých hodnôt.

13

Keď Edit Greenová sedela a pozerala oknom motela na slnečné ulice mesta Austin v Nevade, obe jej deti sa hrali vo vedľajšej izbe. Aj keď väčšinu času to boli tiché a poslušné deti, raz za čas sa rozbláznili a potom tomu nebolo konca. Najskôr William štekľil malú Emily, potom ju naháňal hore dole až k motelovému bazénu v strede budovy a nakoniec skákali po posteli v spálni.

Už je to niekoľko dní čo prišli z Colorada počkať jej brata Daniela. Nevedela čo sa deje, nevedela prečo ho ešte nepustili z centra, ale bola odhodlaná počkať kým sa jej niekto neozve.

Bývali v lacnom moteli na kraji mesta, už niekoľko dní. Zväčša aspoň ako počula tak po prilete rakety sú držaní astronauti deň – dva v karanténe.

Začínala mať zlé tušenie, nikto ju neinformoval čo sa deje. A keď dnes ráno skúšala volať do centra, telefóny boli hluché.

Deti vyvádzali už aj z nervozity, ako trčali na jednom mieste, preto im menšie roztržky tolerovala.

V ruke zvierala svoj mobilný telefón a neustále kontrolovala pohľadom či sa neobjaví na displeji nejaký prichádzajúci hovor. Vedela, že ak Daniela uvoľnía zo služby, určite ju bude kontaktovať práve ňaň.

Čas ubiehal, ráno sa boli prejsť po meste, na raňajky, pozrieť sa do miestneho parku ako aj po ostatné dni. Teraz si len nechala zapnutý televízor, aby sa necítila v cudzej izbe taká sama. Do obeda bola ešte aspoň hodina.

V televízii začali bežať správy. Začínali rýchlym info o počasí. Vyzeralo to na ďalší poriadne horúci deň. Potom pár správ o vývoji akcii na burze, niečo lokálne z domova.

„Ranná špička v medzištátnom vlaku smerujúcom do Filadelfie sa zmenila v ešte väčší rozruch ako obvykle.“ Začal ďalšiu správu moderátor. „Caren Carpentrová, ako každé ráno viedla svoju na vozíček pripútanú dcéru do školy vlakom. Aké veľké prekvapenie to ráno zažije nemohla ani len tušiť. Keď jej trinásť ročná dcéra Laura na zástavke kde bežne vystupujú vstala zo svojho invalidného vozíku a bola dokonca schopná vystúpiť sama z vlaku. Dievčatko, ktoré bolo od narodenia nepohyblivé na spodnú časť tela sa nevysvetliteľne uzdravilo. Okolo tejto udalosti sa rozpútal vo vlaku taký rozruch, až vlak nabral dvojhodinové meškanie. Naša reportérka už je na ceste, celú vec prešetriť a priniesť vám v neskoršom spravodajstve čerstvé informácie z tejto neuveriteľnej udalosti.“

Konečne je niečo v tej televízii pozitívne, pomyslela si Edit a vybrala sa do spálne trochu zmierniť hlučnosť jej detí.

Medzitým sa jej brat Daniel dostal zo strediska NASA v Nevadskej púšti až k hlavnej ceste, smerujúcej k mestu. Slnko už poriadne páliło a nikde nebola ani živá duša.

Pochyboval sám o sebe, pochyboval o tom či bude schopný dôjsť až asi desať kilometrov k najbližšiemu mestu. Pocit smädu, ktorý ho trápil bol už na nevydržanie. V duchu sa modlil, keby šlo okolo čo i len jediné auto s vodičom, ktorý by sa nad ním zmiloval.

V tom prefrčalo niekoľko civilných aut, smerom od centra NASA. Všetky šli veľmi rýchlo, Daniela si ani nevšimla a stratili sa v nedohľadne.

Keď si predstavil seba samého, ako zničeného, v strede ničoho. Vedel, že posádka každého okoloidúceho auta, sa ho skôr nastraší, ako by mu zastavila. V púšti sa deje veľa zlých vecí, vedia sa tam potulovať uprchnutí trestanci z neďalekej pevnosti umiestnenej náročky do tejto oblasti, aby bolo ťažké ujsť. Či mafiáni, ktorí si tu často vyriadovali svoje účty. Prestával veriť či dúfať. Zrak sa mu zahmlieval. Na sluch sa nedalo spoľahnúť, vietor víril piesok a bolo počuť len jeho vysoké nepríjemné hvízdanie. Snažil sa ostríť pohľad, aby zbadal blížiacie sa auto, ale nikde nebolo nič.

V tom akoby z čista jasna vedľa neho zastavilo veľké červené kombi auto. Šlo zo smeru, ktorým kráčal on. Všimol si ho však až keď pristavilo pri ňom. Okienko u vodiča sa stiahlo a milý, trochu obézny muž asi štyridsiatnik s plešinou do pol hlavy ho oslovil.

„Priateľu, čo tu hľadáte?“

Daniel mal ústa už úplne vyschnuté, bez slín, len s veľkou námahou zo seba niečo dostal.

„Vo.. vodu... prosím“ Zasipel.

Muž sa otočil za seba, „Margareta, podaj mi fľašu s vodou.“

Keď sa dostala k Danielovi, niekoľko veľkých dúškov zmizlo v jeho hrdle. Cítil sa oveľa smädnejší, ale bral ohľad na to, že voda nie je jeho. A preto vypil len nevyhnutné množstvo.

„Vďaka,“ vrátil fľašu cez okno vodičovi.

„Ešte sa napite.“ Nabádal ho vodič.

„Nie, ďakujem, naozaj nechcem byť na oštaru.“

„To nie je problém, za chvíľu sme doma a vy vodu potrebujete viac ako my.“ Usmial sa a ešte raz mu vtlačil fľašu do ruky.

„Daniel sa už tento krát toľko nekontroloval a za pár sekúnd bola dvojlitrová plastová fľaša prázdna.

„Pán Boh zaplať,“ povedal Daniel.

Cítil ako sa zlepšil jeho zrak, jeho ruky boli pevnejšie. Mozog začal znova pracovať.

„Čo tu robíte pane?“ Zopakoval svoju otázku vodič.

„Viete, ja som bol tuto na základni,“ ukázal smerom za seba.

„Ste z NASA?“ Prerušil ho muž.

„Áno.“

„Tak to je v poriadku, otvor dvere Margaret. Viete, báli sme sa.“ Vysvetľoval keď Daniel nastupoval do zadných dverí auta, snažiac sa natlačiť k dvom malým dievčatám. Obe neboli staršie ako jeho synovec. „Báli sme sa, že ste jeden s tých Mafiosov... viete, členov rodiny. Z Vegas.“

„Rozumiem a som vám veľmi vďačný, ak ma hodíte do mesta.“

„To nie je problém, máme namierené do Austinu. Za pätnásť minút sme tam. Mimochodom, ja som Peter, toto je moja manželka,“ ukázal na ženu vedľa seba.

„Helen, teší ma.“ Otočila sa naňho.

„Ja som Daniel rád vás spoznávam.“

„Toto sú naše poklady,“ pokračoval muž.

„Otec,“ prerušila ho dievča sediace teraz v strede, ktoré mu odomykalo dvere.

„No dobre, tak ty sama. Ja viem si už veľká.“

Dievčati bolo asi dvanásť rokov.

„Ja som Margaret, snažila sa spraviť nešikovný úklon na pozdrav, podľa možností a priestoru auta.

„Daniel,“ usmial sa a podal si s ňou ruku. Zadíval sa na dievča pri druhých dverách. Bola staršia, možno tak o dva – tri roky od Margaret.

„Tá vám nič nepovie,“ začalo dievča bolo však prerušené svojou matkou.

„Viete, naša Elizabeth je od malička hlucho-nemá. Prekonala zápal mozgových blán ako batôľa. A ostali jej trvalé následky.“ Povedala to smutne.

Dievča si ho nevšímalo, dívalo sa stále von cez jej bočné okno a sledovala krajinu v diaľke.

„To je mi ľúto,“ povedal Daniel.

„Takže vy robíte v NASA ako?“ Začal sa vyzvedat' Peter.

„No viete, ja som astronaut.“ Povedal Daniel.

„Vau, astronaut.“ Nadšene to zapôsobilo najmä na malú Margaret.

„Aj ste už niekam leteli? Neurazte sa, vyzeráte veľmi mlado, myslel som, že ste len nejaký so začínajúcich technikov.“ Pokračoval Peter.

„Áno, pred nedávnom sme ukončili jednu misiu. Letel som na Merkúr.“

„Tak to ste naozajstný astronaut.“ Uznalivo sa do debaty zapojila Helen.

„Áno madam,“ s úsmevom odpovedal Daniel.

„Koľko trvá taký let na Merkúr?“ Spýtal sa Peter.

„Viete, teraz s technológiou ktorú už máme k dispozícii je to len jeden mesiac.“

„Tak to naozaj nie je veľa, myslel som, že aspoň rok.“

„To by sa odtiaľ nevrátil už taký mladý nemyslíš?“ Začala poučať Helen svojho manžela.

Margaret sediacca vedľa sa neprestajne hmýrila na sedadle a každú chvíľu štychla do svojej staršej sestry, ale tak aby si to rodičia na predných sedadlách nevšimli. Danielovi to prišlo len ako bežné

detské podpichovanie. Elizabeth sa nepáčilo ako ju mladšia sestra vyrušuje. Ale nechcela na seba pri prítomnosti neznámeho upozorňovať.

V dohľadne už boli budovy mesta. Púšť sa pomaly vytrácala z oboch strán cesty a premávka značne zhustla. Daniel si to všimol až teraz. Ubehlo asi desať minút odkedy mu rodinka zastavila a podala pomocnú ruku.

„Už viete, kam sa chcete dostať?“ Spýtal sa Peter.

Daniel sa zamyslel, koho tu pozná? Jeho sestra je už iste v späť v Colorade.

„Prosím vás, poznáte otca Dominika Cantona?“

„Samozrejme,“ hneď zareagovala Helen. Jeho nájdete v najstaršom kostole tu v Austine. U svätého Augustína.“

„Jasne, tam sme za pár minút.“ Povedal Peter.

„Ďakujem, to by ste mi naozaj veľmi pomohli. Budem vaším dlžníkom.“

„To nestojí vôbec za reč,“ povedal Peter. „Ľudia si musia navzájom pomáhať, no nie?“ Pritom ťukol pravou rukou po drevenom ruženci visiacom na stredovom spätnom zrkadle auta, čím ho ešte viac rozkýval.

Daniel sa len usmial.

Keď ho vyložili na ulici niekoľko metrov od kostola svätého Augustína, s každým sa osobitne rozlúčil. Aj plachá Elizabeth si s ním na rozlúčku podala ruku.

Auto sa rozbehlo ďalej po svojej ceste, zaradilo sa medzi ostatné v premávke. Peter musel silno pridať plyn, aby sa mu podarilo predbehnúť upratovacie auto, ktoré blokovalo krajinu cesty a spomaľovalo premávku.

„Uf,“ vydýchol si keď sa mu podaril odvážny manéver.

Margaret začala svoju mamu klepať po ramene až kým sa neotočila.

„Čo je?“ Spýtala sa Helen, „čo sa deje?“

„Elizabeth, plače.“

Matka sa otočila na druhú stranu, aby mala výhľad na svoju druhú dcéru.

Dievčatko malo oči plné slz a tvár celú červenú.

„Čo sa ti deje anjelik, ukáž mamičke.“ Oslovila ju s materskou nehou.

„Mamííí...“ vzlykavo so seba dostala Elizabeth.

Helen prebehla vlna vzrušenia.

„Čo sa to so mnou deje?“ Pokračovala Elizabeth.

„Matka Božia, veď ona rozpráva!“ Vykrikla Helen.

Peter stočil auto na parkovisko obchodného domu, okolo ktorého práve prechádzali a hneď zastavil.

Obaja sa na dcéru vrhli a zisťovali ako sa cíti, čo sa jej stalo a či ju niečo nebolí.

„Som v poriadku,“ pomaly prestávala vzlykať a rukami si osušala slzy. „Nebolí ma nič, len neviem... ono to je teraz také zvláštne.“ Rozprávala, pekne. Troška pomalšie, ale plynulo, akoby to robila vždy. Ešte dlhú dobu sa všetci na parkovisku objímali, a spoločne plakali.

Daniel dlho neotáľal a po pár krokoch bol priamo pred vstupnými dverami do kostola svätého Augustína.

Starý kostolník, ktorý práve prichádzal ho hneď upozornil:

„V takomto športovom úbore sa do kostola ísť nepatrí.“ Povedal to so všetkou vážnosťou a zazrel naňho skrz husté obočie.

„Prepáčte, ja hľadám Otca Dominika.“

„Otec Dominik, je vzadu na fare. Za kostolom.“ Odvrkol starý muž.

„Ďakujem vám.“ Daniel sa hneď rezko vybral okolo kostola cez záhradu. Cítil sa dobre a sviežo po tom čo doplnil tekutiny. Aj keď pociťoval trocha hlad, nebolo to nič čo by sa nedalo vydržať.

Zaklopal na drevené dvere skromného nízkeho domčeka.

Otvoril Otec Dominik, mal nadšený výraz na tvári, keď uvidel Daniela stáť vo svojich dverách.

„Á Daniel, poď ďalej rád ťa vidím.“ Ťahal ho za rukáv.

Vošli skrz malú chodbu do obývacej miestnosti, kde usadil host'a na staré kožené kreslo. Bolo už tak ošúchané, že sa nedalo určiť jeho pôvodnú farbu.

„Takže ťa už prepustili?“ Otec si sadol na stoličku oproti nemu. „Prepáč, som taký nadšený, že ťa vidím. Až som zabudol... spravím ti kávu?“

„Prosím, kávu by som si dal naozaj rád.“ Odpovedal Daniel.

Otec vybehol ihneď z miestnosti, po chvíli bolo počuť štrngnutie lyžičky o pohár a rýchlo varnú kanvicu.

„Takže, kde sme to prestali?“ Na tácke niesol Otec Dominik dve turecké kávy v skle, pri nich bola cukornička.

Všetko postavil na neďaleký stôl.

Daniel sa ponúkol kávu a začal rozprávať.

„Neprepustili ma, pravdepodobne sú všetci už teraz mŕtvi. Aj kapitán Rudd, bol infikovaný. Ušiel som kým som ešte mohol, asi som voči tomu odolný, neviem si to vysvetliť. Dúfam, že vám nespôsobím problémy keď som sem prišiel.“

„Nemaj obavy Daniel.“ Na Otcovej tvári sa zračil úsmev. „Žiadne problémy nebudú. Po našom poslednom rozhovore som nad tým všetkým uvažoval. Pozorne som si prechádzal písmo. Došiel som k jednej teórii.“ Uchlipol si s horúcej kávy a vytiahol Bibliu zo skrine vedľa televízora. Sadol si a začal v nej listovať. Tak ako predtým v Danielovej cele, nalistoval knihu Tobias.

„Vieš Daniel, Rafael prekladom z Hebrejčiny znamená Boh uzdravuje. V knihe Tobias sa môžeme dočítať ako Rafael vysvetľuje: **Tí čo preukazujú milosrdenstvo budú sa tešiť z dlhého života. Ale tí čo páchajú hriech a nepravosť sú nepriateľmi vlastného života. Lepšie je konať skutky milosrdenstva ako kopíť zlaté poklady.** Tieto vety doslova vyšli z úst archanjela Rafaela. Toho, ktorého si ty v tú noc stretol. Dýchol na vás a povedal, že vám posiela dar uzdravenia. Všetko to teraz dáva zmysel Daniel, rozumieš tomu?“

Daniel sa tváril prekvapene, aké uzdravenie. Je pravda, že on sám neochorel, že sa od stretnutia cítil lepšie, silnejšie. Ale čo všetci tí ľudia v centre, čo Markus, čo kapitán? Nevedel si to sám sebe vysvetliť.

„Myslím, že vám nerozumiem otče.“

„Daniel, to že Marcus či kapitán zahynuli, ešte neznamená, že to nie je dar Božieho uzdravenia. Ten kto pácha hriech a nepravosť stane sa nepriateľom vlastného života. Ja tých ľudí neviem a nechcem súdiť, ale je možné ak na nich Boh našiel vinu očistil ich bolesťou a chorobou, slabosťou. Naopak na teba... zhodnotil ako spravodlivého človeka... uzdravil aj tvoje telo.“

Daniel rozmýšľal a vstrebával nové informácie.

„Nie, si jediný Daniel.“ Otec mal na tvári stále úsmev a radosť. „Pozri.“ Načiahol sa pre diaľkový ovládač a zapol televíziu. Prepínal kanále a všade bolo nejaké špeciálne spravodajstvo.

„Zázračné uzdravenie... Moje dieťa znova vidí... Chorý s ťažkým štádiom rakoviny sa postavil na vlastné nohy... Chromí vstávajú...“

„Vidíš?“ Zadíval sa naňho Otec Dominik. „Ty si nám doniesol dar Daniel. Dar od samotného Boha

sprostredkovaný cez archanjela Rafaela. Už tomu rozumieš?“

„Dáva to zmysel Otče, teraz konečne to dáva zmysel.“

Jeho tvár však bola zvrátená a len pomaly prijímal čo sa dialo.

„Vieš Daniel, mal by si pochopiť. Už od vekov je známy jeden fakt.“ Pokračoval Otec Dominik. „Ako sa človek choval za života, tak vyzeralo jeho telo. Jeho schránka po smrti. Máme veľmi veľa prípadov svätých. Ako Páter Pio, Ján Mária Vianey, svätá Terezka. Aj napriek veľmi náročnému životu, prekonaným chorobám, nespavosti sa ich telá zachovali aj po desaťročia v neporušenom stave. Naopak, videl si niekedy fotku tela Marilyn Monroe, alebo iných bohémsky žijúcich, materialistických ľudí po smrti? Hoci len jediný deň a ten pohľad bol strašný, telo podľahlo rýchlej skaze.“

Dopil si kávu a šialku položil nazad.

„Teraz nám Boh posiela požehnanie. Už za života nás takto lieči. Dobrých uzdravuje, zlých trestá.“

„Ale ako môže naložiť s ľuďmi, ktorý povedzme Boha nepoznajú? Ani ho možno nemali šancu spoznať? Nepoznajú jeho prikázania...“

„Toto, ale milý Daniel nie je o Božích prikázaniach. Toto máme predsa všetci v sebe. Každý má svoj vnútorný hlas, hlas svojho svedomia. Vnútorne rozlíšiť dobro od zla, už len podľa toho robiť druhým to čo chceme, aby robili oni nám. Keby sa tým každý riadi, na zemi by zavládol pokoj.“ Spravil pauzu, aby dal Danielovi priestor vyjadriť sa, ten bol však ticho. „Každému sa stáva a to neustále, že chybí. Drobné, či väčšie prehrešky. Spravodlivý človek však väčšinou v tom momente, či po krátkom čase takéto činy ľutuje. Naozaj zlý človek, my ho voláme hriešnik je ten kto miluje zlo. Koná ho uvedomelo, neľutuje svojich činov a opakuje ho. Pokračuje v tom a vyvíja sa stále k horšiemu a horšiemu.“

Tieto slová, táto Otcova kázeň Daniela nakoniec upokojila. Cítil vo vnútri nespravodlivosť... prečo musel Marcus zomrieť? Prečo takto, a čo kapitán? Keď sa však nad tým zamyslel takto... podľa Otcových slov. Všetko dávalo zmysel. Jeho myseľ sa vyprázdňovala. Naplnil ho prívál pokoja.

Rozprávali sa ešte chvíľu, ale potom obaja ostali zadívaní hľadieť na televíziu.

„Richard Stark, člen správnej rady spoločnosti E Bank Company, dnes okolo obeda skolaboval počas cesty do práce. Jeho stav je vážny, boli zvolaní najlepší lekári krajiny.“

Moderátor rozprával pochmúrnym tónom akoby strácal člena rodiny.

„Vidíš Daniel? Už je to tu!“

„Na najvyšších miestach, ako to tak rýchlo?“ Zašomral si Daniel sám pre seba. V tom si spomenul na svoju sestru, na synovca a neter.

„Otče, môžem si zavolať?“

„Samozrejme, telefón je v hale kadiaľ sme prišli.“

Malú chodbičku nazýva halou. Pomyslel si Daniel a vybral sa k telefónu.

14

V meste bolo rušno, bolo krátko po obede a plná ulica aut bola úplne zablokovaná. Odvšadiaľ trúbili klaksóny.

„Tu vystúpime, zájdite ku krajnici.“ Povedala Edit taxikárovi a s oboma deťmi vyšla na preplnený chodník.

Bol krásny slnečný deň, vyzeralo to akoby nikto dnes neostal doma a každý sa ponáhlal niekam sa najesť.

Alebo čo sa to tu deje? Edit zobrala deti z motela, aby im dopriala čerstvý a chutný obed. Kde len je nejaká reštaurácia?

„Prosím vás? Kde je tu nejaká dobrá reštaurácia“ Oslovila blízko stojacu pani.

Tá sa na ňu však len neprijemne zahľadela a neodpovedala.

Edit jej výraz nastrašil a tak uhla pohľadom a začala obe deti ťahať preč.

„Mami,“ zajačala malá Emily, keď ju mama silnejšie potiahla za ruku.

„Prepáč zlatko.“

Pretláčali sa cez dav na ulici.

Veď toto je malé mesto, čo sa tu deje? Nechápara a snažila sa pohľadom cez dav zistiť čo sa vpredu robí. Ako stáli autá na ceste, tak už teraz aj ľudia na chodníku, všetko bolo upchaté. V tom zacítila vibrovať svoj mobilný telefón. Pohla sa s deťmi čo najviac od davu a kriku ľudí, až do jednej z bočných uličiek. Telefonujúci na druhej strane bol našťastie vytrvalý, lebo im to trvalo hodnú chvíľu. Keď zalovila po telefóne na displeji bolo cudzie číslo.

„Prosím?“ Zodvihla telefón.

„Edit ste v poriadku?“ Hneď spoznala hlas svojho brata a srdce jej poskočilo od radosti.

„Daniel, sme v Austine, čakáme na teba. Kde si?“

Oni sú ešte tu? Akoto? Veď som odkázal, aby šli preč.

„Edit som v kostole svätého Augustína, tu v Austine. Som tu s jedným kňazom. Kde vás nájdem? Kde bývate?“

„Nie sme na ubytovni, vybehli sme sa s deťmi najesť, neviem kde sme. Niekde pri centre. Na ulici je strašný ruch.“

„Pozorne ma počúvaj. Deje sa niečo veľké, teraz nemám čas vysvetľovať. Nájdite si nejaký záchytný bod, námestie, obchodný dom, park. A zavolajte mi, kde ste. Ja sa tam pokúsím hneď dostať. Takto s tým nič nespravíme. Ale prosím ťa, dávajte si s deťmi veľký pozor. V meste sa možno onedlho začne veľké šialenstvo.“

Keď položil telefón vrátil sa späť k Otcovi Dominikovi do obývacej miestnosti.

„Dovolať si sa?“

„Hej, ale nevedia kde sú, niekde blízko centra. Povedal som jej, aby si našla nejaký záchytný bod a dala mi vedieť. Pomôžete mi Otče?“

„Spoločni sa Daniel. Mám tu na fare auto, pôjdeme ich hľadať len čo sa nám ozvú.“

Televízia stále bežala. Zvláštne spravodajstvo, jedna zázračná udalosť striedala niekoľko smutných.

„Pán Stark, pred niekoľkými minútami zomrel.“ Zahlásili.

„To netrvalo dlho.“

„Na štát Pensylvánia, chce vedenie krajiny uvaliť karanténu. Prípady náhlych úmrtí sú však aj v iných štátoch USA, podľa správ telefonujúcich reportérov stanice. Nemocnice, nezvládajú... nezvl... „ moderátor sa silno rozkašľal a ušiel s pred kamery. Chvíľku tam neostal nikto kto by vo vysielaní pokračoval a potom nabehol znak – **Chyba prenosu signálu, prosíme o strpenie.**

Obaja mlčky sledovali, Otec prepol ďalší program. Tam prebiehalo podobné spravodajstvo. „Známy športový šampión sa po dlhých rokoch Parkinsnovej choroby opäť sám prechádza po svojom ranči v Texase. Akoby zázrakom choroba nabrala na ústupe.“ „Dieťa, ktoré prežilo požiar v Los Angeles nákupnom centre sa prebralo z kómy po dvoch mesiacoch. Zasa stojí na nohách!“

Takto to pokračovalo asi desať minút, Daniel si s Otcom nevymenil ani slovo. Obaja boli zahĺbený do vysielania. Sem tam prepli program.

V tom zazvonil telefón v chodbe. Daniel sa pozrel na Dominika, jeho úsmevom dostal zvoľenie a vybehol do chodby. Vrátil sa po necelej minúte.

„Sú na benzínovej pumpe, OIL AUSTIN na druhej ulici.“

„Tam to poznám,“ odpovedal otec a obaja sa vybrali k autu.

Edit sedela na úzkej vysokej stoličke pri automate na kávu vo vnútorných priestoroch čerpacej stanice. V jednej ruke mala sendvič v druhej plastový kelímok s kávou. Lakte mala podporeté na úzkom vysokom stole. Jej deti sedeli pri nej na stoličkách, nedočiahli poriadne až hore na stôl. Obe sa kfmili sendvičmi, ktoré im mama kúpila tu na čerpacej stanici. V týchto hodinách tu boli sami iba s obsluhou stanice. Čakali na Daniela.

„Keď spapáte, každý dostane zmrzlinu akú si vyberie.“ Informovala ich.

Malej Emily to vyčarilo úsmev na tvári a začala jesť svoj sendvič rýchlejšie.

„Kedy už príde ujo Daniel?“ Nástoľčivo začal William.

„Čoskoro, zlatko. Volala som mu, iste je už na ceste.“

Vonku bola už dosť nepríjemná horúčava, ešteže vo vnútri bolo vďaka klimatizácii príjemne chladno. Vošlo niekoľko zákazníkov, zaplatili a šli ďalej. Edit bola otočená čelom ku vchodu, kontrolovala či niekto s prichádzajúcich nie je jej brat. V rohu miestnosti bola zavesená veľká obrazovka televízora. Bolo na nej spustené nejaké spravodajstvo. Zvuk bol však stíšený na hodnotu, kedy sa nedalo jasne počuť ani jediné slovo. Preto nikto z prítomných neregistroval čo sa na obrazovke odohráva.

Mali všetci už dojedené keď vošiel Daniel Green. Edit hneď vyskočila a vybehla mu naproti, objala ho z celej sily.

„Och Bože, ako si mi chýbal. Čo to máš s tvárou? Máš plastiku, alebo čo?“ Zadávala sa naňho poriadne z blízka. „Kde máš jazvu?“

„To ti vysvetlím neskôr.“ Otočil sa a za ním vchádzal starší vysoký muž v čiernych nohaviciach a čiernej krátkej košeli s Kolárikom. „Toto je moja sestra, Edit... Otec Dominik.“

„Rád ťa spoznávam Edit.“ Dominik mal vo zvyku tykať všetkým mladším osobám, keď to uznal za vhodné a bez spýtania. Cítil k niektorým bližší a osobnejší vzťah. Nevyznelo to preto vôbec urážlivo skôr milo a familiárne.

„Otec mi pomáha, doviezol ma sem. Je jediný v meste koho tu poznám.“ Zadával sa na obrazovku v rohu miestnosti, mal veľmi dobrý zrak.

Prešiel okolo nej, postrapatil pritom vlasy Wililama aj Emily a ostal sa zadívaný pozerat' na televíziu.

„Môžete pridať zvuk, prosím vás.“ Oslovil obsluhujúceho muža za pultom.

Na obrazovke sa zbíhal obrovský zástup, niekoľko stovák ťažkoodených policajtov a vojakov v plynových maskách.

„Po tom ako bol viceprezident Jackson hospitalizovaný počas návštevy Filadelfie s ťažkými bolesťami hlavy a veľké počty obyvateľstva boli hospitalizované v posledných hodinách v celom štáte. Je priamo z Washingtonu vydaný prezidentský príkaz na započatie karantény v celom štáte Pensylvánia.“ Moderátorka ďalej pokračovala. „Podľa jedného z hovorcov Bieleho domu nemôžeme vylúčiť teroristický útok pomocou nejakej neznámej chemickej zbrane. Všetci obyvatelia, Pensylvánie sú preto vyzvaní, aby sa vrátili do svojich domovov a pozatvárali si okná. Možná zatiaľ neznáma vírusová nákaza sa šíri pravdepodobne vzduchom. Najlepší chemici krajiny pracujú a zisťujú čo je vo veci. Nakoľko boli hlásené prípady neznámeho ochorenia aj z iných častí USA, je

pravdepodobné, že sa karanténa oblasť bude rozširovať. Štátne hranice USA boli s okamžitou platnosťou uzavreté.“

Daniel sa otočil na Edit.

„Začne sa davové šialenstvo, musíme sa dostať zo štátov!“

„Ale, ako?“ Edit začala pociťovať silný strach a obe deti si pritiahla k sebe.

„Pôjdeme na juh a preplavíme sa do Mexika. Odtiaľ sa už ľahko dostaneme hocikam, aj do Európy.“

„Rád pôjdem s vami, môžeme použiť moje auto. Vyprevadím vás pokiaľ to bude možné.“

Ich bojová porada odohrávajúca sa v rohu predajne pod veľkým televízorom ich zaujala natoľko, že si nevšimli čo sa deje.

Medzičasom nejaký muž v čiernej športovej bunde s kapucňou cez hlavu vošiel do predajne. Chvilku sa motal pri vchode, prešiel okolo regálov s tovarom, nič si však nezobral a podišiel k pokladni.

„Naval' prachy,“ zreval na predavača za pultom.

To už si všetci všimli, že sa niečo deje a otočili sa tým smerom.

Keď si Edit všimla že v ruke drží revolver, stiahla so sebou obe deti k zemi a jednou rukou sa načahovala aj po Danielovi. Ten sa však nedal a opatrne nazeral ponad jeden z regálov na muža so zbraňou.

Otec Dominik, však ostal stáť pokojne a sledoval situáciu.

Predavač sa so zlodejom chvíľku vybavoval, ale nechcel mu vydať kasu ťažko zarobených dolárov.

Muž strácal nervy zodvihol zbraň a raz varovne vystrelil do plafóna.

Obe deti sa strhli od strachu keď začuli výstrel. Malá Emily začala plakať.

V tom zlodej zaregistroval, že sú v predajni aj ďalší ľudia, ktorých si na začiatku asi nevšimol. Hneď zbadal Otca Dominika, otočil sa a začal revolverom mieriť naňho.

„Ty čo čumíš starý? Si národný hrdina, alebo čo... ty hovädo ľahni si k zemi ti hovorím!“ Neustále kričal čím sa snažil budiť strach.

Dominik však ostával pokojný a pomalým krokom sa vybral mužovi oproti.

Daniel všetko sledoval trochu prikrčený za regálom.

„To je v poriadku chlapče,“ upokojoval zlodeja Otec. „Nemusí sa nikomu nič stať, rozmysli si svoje konanie, veď ty predsa nechceš nikomu ublížiť.“ Pri bližšom pohľade na lupiča bolo vidieť, že je to asi len dvadsať ročný mladý muž.

„Ty sviňa nepribližuj sa ku mne.“ Okríkol Dominika, ktorý však stále skracoval vzdialenosť medzi sebou a ním.

„No tak, odlož zbraň...“ Dominik rozprával stále pokojným tónom presvedčený, že vie čo robí. „Ty nechceš predsa nikomu ublížiť,“ opakoval.

„Varoval som ťa,“ Ostro zasipel lupič a výraz mu stvrdol, ako sa pripravoval na ďalší výstrel svojho revolveru. Možno aj skúsil ešte v mysli potiahnuť prstom kohútik zbrane, ktorou mieril Dominikovi priamo do tváre. Zbraň však nestihla vystreliť.

Dominik bol od neho vzdialený ani nie dva metre a jasne videl, ako sa mladíkovi vyvrátili očné buľvy až v nich ostalo len bielko. V sekunde sa zrútil k zemi tam kde stál bez náznaku života. Dominik sa ihneď sunul k nemu na zem, chytil ho za ruku. Daniel sa vzpriamil a podišiel k nim. Dominik plakal a jeho pery sa pomaly pohybovali v modlitbe.

Edit a deti vybehli cez vchodové dvere z predajne, snažila sa im zabrániť v pohľade na ležiaceho muža. Tomu teraz vychádzala z uší a kútikov očí krv v malých pramienkoch. Keď sa po niekoľkých minútach všetci stretli vonku na rohu čerpacej stanice, pomlčali o tom čo sa stalo a vydali sa na

cestu.

15

Bolo už skoré ráno keď ich auto prekonalo hranice Kalifornie, zaobstarali si mapu, zásoby na cestu. Stihli ešte vyzdvihnúť z motela kde Edit a deti bývali ich veci a cestovali nepretržite na juh. Vyhýbali sa veľkým mestám. Raz šoféroval Daniel, raz Dominik. Deti znášali cestu dobre a nereptali. Dohodli sa, že sa vyberú do San Diega, tam zoženú loď na ktorej by sa preplavili do Mexika. Ako správne odhadovali, Kanada, aj Mexiko uzavreli a zabezpečili hranice s USA. Správy sa šíria rýchlo a žiadny štát sa nechcel vystaviť riziku. Hlavne keď stále nikto nevie o čo sa jedná. Teroristický útok chemikáliami však vyzeral ako najrozumnejšie vysvetlenie celej záležitosti. Na USA padlo celosvetové embargo behom hodiny.

Keď bolo sedem hodín ráno, obe deti sa už prebrali.

„Mali by sme zastaviť a niekde sa najesť.“ Navrhla Edit. „Deti sa potrebujú trochu pretiahnuť.“

„Dobrý nápad,“ povedal Daniel, ktorý teraz šoféroval. „Tiež by som si troška odpočinul.“

Míňali práve tabuľu s nápisom **Betini wafle a palacinky najlepšie na svete – 500 metrov**. Tabuľu si pravdepodobne všimli všetci naraz, ale malá Emily to povedala nahlas.

„Mami, ja mám chuť na palacinky.“

„Myslím, že je rozhodnuté povedal Daniel s úsmevom.“

Zastali pri nízkom hotelíku s presklenou reštauráciou. Okrem nich tam boli zaparkované ešte aj ďalšie tri autá.

„Takže ja si dám, tie wafle s jahodami“ začala Edit, keď sa usadili za veľký okrúhly stôl. „A ty chceš aké palacinky Emily?“

„Túto,“ ukázala malým prštekcom.

„Výborne a čo ty Wiliam?“

Kým si Edit prechádzala s deťmi objednávky Daniel a Dominik vytiahli na stôl mapu. Snažili sa naplánovať najkratšiu cestu, aby sa však vyhli veľkým mestám.

„Podľa toho čo vieme, sa bude vláda snažiť odchytiť nákazu, o ktorú si myslia, že ide. Budú sa snažiť vytvoriť okruh karantény a zabezpečiť ho, aby sa vírus nerozšíril. Nemajú ani šancu o čo sa skutočne jedná. Obávam sa, že im nebude trvať dlho kým pochopia, že sa to nedá zastaviť a rozšíria karanténu na celé spojené štáty. Možno nemáme ani dvadsaťštyri hodín.“ Polemizoval Daniel.

Do ich rozhovoru sa zapojila mladá žena, ktorá sa k nim nahla zozadu od vedľajšieho stola.

„Utekáte?“ Oslovila ich potichu a tajomne.

Mala dlhé blond vlasy zapletené do hustých dredov, bolo jej asi tridsať rokov a oblečená bola v maskáčovej súprave. Vyzerala ako motorkárka. Pri stole sedela sama.

Daniel a Dominik sa na seba pozreli.

„Sme len na malom rodinnom výlete.“ Po chvíľke jej odpovedal Daniel.

„Jasne, jasne mňa do vašich vecí nič nie je. Ale keby predsa len utekáte, môžem vám pomôcť.“

Podala ponad Danielovo plece poskladaný papier priamo do Dominikovej ruky.

„Vy už budete vedieť čo s tým Otče.“ Usmiala sa a postavila sa od stola.

Pozorovali ju, ako zaplatila staršej servírke pri pokladni a vyšla z reštaurácie.

„Čo to malo znamenať?“ Spýtala sa Edit.

Dominik rozbalil pomaly papier a začal ho študovať. Daniel ho netrpezlivo sledoval. V tom prišla servírka, „ospravedlňujem sa vám, som tu dnes sama a nestíham.“ Prešla pohľadom všetkých pri stole.

Dominik rukou zakryl papier na stole, ktorý mu pred chvíľkou podala mladá žena.

Servírka si pozapisovala ich objednávky na jedlo a odišla dozadu.

Dominik znova rozprestrel papier čo mal pod rukou.

„Je to mapa,“ povedal.

„Mapa?“ Prekvapil sa Daniel. „Čo za mapa? Hľadáme snáď poklad?“ Uškrnul sa.

„Nie, ono to vyzerá, že je to mapa na ktorej je znázornený... ..nejaký tunel. Asi tunel.“ Na krátko sa odmlčal a pozoroval mapu Dominik. „Je to z Arizony do Mexika – Santa Cruz.“

Edit aj Daniel ho pozorne počúvali.

„Viete kde začína ten tunel?“ Usmial sa.

Mapu posunul pred Daniela a prstom mu ukázal kde sa má pozrieť.

Daniel prečítal nahlas:

„Národný park Svätého Rafaela.“

„To sa mi snáď zdá.“ Takmer vykrikla Edit.

Tá už bola počas cesty od oboch mužov o všetkom informovaná a celý Danielov príbeh sa jej zdal veľmi zaujímavý a príjemne mystický. „To je jasné znamenie! Musíme ísť tadiaľ.“ Povedala odhodlane.

Otec Dominik sa tiež zapojil,

„v noci keď som šoféroval počúval som potichučky rádio stanicu. Nechcel som vám nič hovoriť, znepokojovať vás, alebo tak. Hovorili, že hranice sú strážené celou Mexickou armádou. Akoby niečo veľmi silné živilo okolité štáty strachom. Hovorili, že už potopili množstvo lodí čo sa snažilo dostať zo štátov, ak to nespravia Američania, tak Mexikánci. Myslel som, že sa to nejak vyvinie, Pán sa o nás postará ak sa má dostať tento „dar“ do celého sveta. A je to tu. Myslím si že je to jasné vodítko kam sa máme uberať. Je to znamenie.“

„V poriadku,“ povedal Daniel. „Súhlasím, vyskúšame to. Ale ak je hranica tak strážená, možno ani tunel nepomôže.“

„To už necháme v Pánových rukách. On nás vedie. Daniel je niečo ako Pánov prorok a skrz neho jedná Božia ruka.“ Dominik položil ruku na Danielovo plece. „Keď sa najeme budeme hneď pokračovať ďalej. Budeme tvojimi sprievodcami a ochrancami na tejto svätej misii.“

Prišla čašníčka a postupne položila pred každého tanier s raňajkami, ktoré si objednal.

„Takže vy cestujete so severu?“ Začala vyzvedáť.

„Áno, sme na menšom výlete.“ Znova odpovedal Daniel.

„V televízii čo máme vzadu hlásajú nejakú katastrofu. Ochorenie, či čo. Že sa celý systém už zrútil. Mestá prestali fungovať. Ale viete čo? Tak im treba. Tí namyslenci vo Washingtone si to aj zaslúžia.“

„Asi máte pravdu,“ krátko odvetil Daniel.

„Ja som však včera večer pozerala tie správy a poviem vám toľko uzdravených z rakoviny jakživ svet nevidel. Tie malé šťastné deti ako sa objímali s rodičmi. Ba bolo tam aj to batol'a, čo sa zadusilo pri pôrode a predstavte si za tri hodiny ožilo. To sú vám veci, tohto by nám mali viacej púšťať. Hneď vám srdce poskočí. Nie to jak nejaký sprostý zazobanec z New Yorku umrie. Veru veru, ak je tu nejaký vírus je to skôr liek a nie choroba. Na malých ľuďoch sa treba dívať.... Ja stará hus som aj zabudla na pitie, prepáčte tú kávu tu máte hneď.“ Začala sa presúvať nazad do kuchyne a ďalej si mrmlala, „zas sa s každým vybavujem a potom zabudnem čo som vôbec chcela. Och ja hlúpa hus.“

„Milá osoba,“ podotkla Edit.

16

Už niekoľko dní cesty ubehlo a oni sa blížili k Tucsonu. Najväčšiemu mestu južnej Arizony. Slnko pomaly zapadalo a oni všetci len túžili po tom nájsť si nejaký nocľah a pokojne si oddýchnuť.

Keď boli na dohľad najvyššie budovy zacítili veľké vibrácie. Celé auto sa začalo otriasať, nasledoval obrovský hluk motorov.

Odrazu ponad nich preletelo niekoľko desiatok veľkých čiernych helikoptér. Všetky smerovali k mestu rovnako ako oni.

„Tu asi pokoj nenájdeme,“ povedala Edit, keď sa helikoptéry vzdialili z dohľadu.

„Neboj sa, niečo už nájdeme.“ Upokojoval ich Daniel.

Pred mestom bol po pravej strane motel. Typický s malými štvorcovými domčekmi. Každý mal jedno okno a dvere zo strany od cesty. Pred nimi bolo veľké parkovisko.

Daniel hneď zatiahol auto k nim. Prešiel navigovaný šípkami až k domčeku s označením **Recepcia**. Na prvý pohľad nikde nikto nebol.

Keď zastavil auto vyskočil a vošiel dovnútra.

Recepčný bol starší pán v slamenom klobúku a havajskej košeli. V tejto oblasti bola teplota neustále vysoká, všetci preto chodili náležite oblečení.

„Máme jednu dvojposteľovú a dve jednoposteľové izby.“ Dominikovi a Edit podal kľúč keď po chvíli vyšiel z recepcie. Edit ťahala za sebou aj deti.

„Čo večera?“ Spýtal sa ešte keď sa rozchádzali.

„Ja budem rada keď si ľahnem, už nechcem dnes nič jesť a myslím ani deti.“ Williamovi a Emily sa zatvárali oči od únavy. Všetci boli úplne dolámaný a zničený z takej dlhej cesty.

„Rozumiem, tak sa vidíme ráno.“

Ešte sa ani celkom nezotmelo a už si všetci zaželali dobrú noc.

Ráno sa Daniel zobudil, po sprche sa obliekol a vybral na recepciu zohnať niečo na raňajky.

Na tlačidlo, ktorým sa privolávala obsluha – majiteľ však nikto nereagoval. Daniel sa rozhliadal po celej miestnosti.

Za pultom boli dvere, tie však boli teraz zatvorené.

Čo mám robiť? Pomyslel si.

Ešte chvíľku sa okúňal, ale potom nevydržal a vyskúšal vojsť do dverí. Bolo už vyše deväť hodín ráno.

Keď vošiel do miestnosti, boli v nej zatiahnuté žalúzie, bola to spálňa. Kým si oči zvykli na šero len ťažko rozoznal dve postavy ležiace na posteli. Obe sa len tak tak hýbali a potichučky vzdychali. Daniel hneď pochopil čo sa asi deje. Pristúpil až k mužovi, ktorý mu včera prenajímal izby.

„Prosím, prosím vás...“ vyhabkal so seba ležiaci muž. Vrásky na tvári mal oproti včerajšku oveľa zreteľnejšie.

„Ako vám môžem pomôcť?“ Spýtal sa Daniel.

„P...Prosím vás, za...volaj...te mi k.. kňaza.“ Muž rozprával naozaj s posledných síl.

„Moment, zavolám.“ Daniel doslova vybehol z miestnosti.

Asi po hodine, boli deti najedené a čakali aj s Edit pri aute.

Daniel vyšiel s Dominikom z malého domčeka s označením recepcia a rozprávali sa spolu.

„Ste si istý, že nepôjdete s nami Otče?“ Povedal Daniel.

Edit počúvala ich konverzáciu.

„Nie Daniel, povedal som, že pôjdem s vami pokiaľ budem môcť, títo ľudia sú na tom zle a teraz ma potrebujú viac ako ty. Chcem sa nad nimi modliť a pokiaľ to bude možné zvrátiť ich stav. Verím, že ak oľutujú čo v živote napáchali a budú sa chcieť polepšiť polepší sa im. Som o tom presvedčený, ale sami to teraz nezvládnu. Ty si však Boží prorok, jeho posol. On ťa bude viesť, nemusíš sa báť.“

Danielovi bolo ľúto, že by mal Dominika nechať tu a pokračovať bez neho. Z recepcie doniesol malý papierik a podal mu ho.

„Tu máte číslo na Editin mobil, keď tu budete hotový ozvite sa nám. Budeme dostupný aj ak sa dostaneme mimo štátov... budem čakať.“

„Ak to bude Božia vôľa Daniel, určite sa ešte stretneme nemaj strach.“ Papier s číslom si schoval do vrečka nohavíc.

Ešte sa rozlúčil a vyobímal s Edit a oboma deťmi. Každému spravil na čelo krížik a požehnal ich pred cestou.

Keď odchádzali jeho autom od motelu, mával si s deťmi až kým sa nestratili z dohľadu, potom zašiel späť do recepcie.

17

Tabuľa Národný Park Svätého Rafaela bola asi štyri metre vysoká drevená brána. Okolo nebol žiadny plot. Popod tabuľu viedla skromná cesta, miestami iba prašná bez znakov asfaltu.

Keď Daniel, Edit, Emily a William prešli autom popod veľký nápis sedeli od vzrušenia úplne mlčky. Dostali sa na vyschnutú planinu, kde v dohľade boli kopce a stromy. Šli stále po ceste. Edit zvierala v ruke nakreslenú mapu, ktorú dostali od mladej ženy v reštaurácii. Cestou sem stretávali veľké skupiny vojakov, vrtuľníkov a obrnených transportérov. Bolo jasné, že vojská sa presúvajú po celej zemi. Vojaci mali plynové masky.

Dlhšie nemali čerstvé informácie o tom ako sa situácia vyvíja, ale vyzeralo to že je povolaná celá armáda. Skupiny smerovali na juh, rovnako ako oni. Určite sa snažili vzduchotesne zahatať hranice USA po všetkých stranách. Šanca na únik bola možno už iba hodinu, no možno ani to. Vonku sa už čiastočne zvečerilo, išli v šeru, ale svetlá na aute nechali vypnuté pokiaľ, aspoň niečo videli, aby nepríťahovali zbytočnú pozornosť.

„Tu!“ Zvolala Edit, a ukázala na tri špicaté skaly pri ceste. „To je tu na tej mape, máme ísť okolo nich na pravo a smerom k lesu.“

Daniel pohotovo zabočil ako mu povedala.

Ďalej pokračovali bez svetiel, a približovali sa k lesu.

Malá Emily zrazu povedala:

„Vychádza slniečko mami.“ Edit sa na ňu otočila, aby zistila o čom rozpráva.

Za autom spoza horizontu vychádzalo nespočet helikoptér so svetlometmi namierenými k zemi.

Prehľadávali celú oblasť ako obrovský hustý roj. Bolo ich tak veľa, že ich svetlo pôsobilo naozaj ako východ slnka.

„Daniel,“ Edit preľaknuto schytila Emilynu ruku. „Dostihnú nás,“ približovali sa naozaj rýchlo.

Bolo vidieť, že nielen helikoptéry, ale aj obrovská hromada armádnych vozidiel ide v ich sprievode. Planina bola zaliata svetlom, ktoré sa stále viac a viac približovalo k nim.

Daniel pridol plyn až auto poskakovalo po planine smerom k lesu. Takmer na poslednú chvíľu sa dostali pod ochranu hustých stromov, aby ich svetlá helikoptér nezbadali.

Pokračovali ďalej do lesa, pozemná armáda nebola taká rýchla preto mali pred nimi náskok, zapli si svetlá aby v lese videli pred seba. Helikoptéry na nich v hustom lese nemohli.

Ako šli lesnou cestou, dostali sa k miestu kde ležal obrovský strom. Daniel vyšiel prvý z auta, aby sa rozľadel okolo seba. Cesta bola zahataná hneď niekoľkými stromami, a vyzeralo, že tam boli naukladané náročky, aby sa nikto autom nedostal ďalej. Preto ich obišli a pešo pokračovali všetci spolu. Nemali so sebou žiadnu baterku, ale helikoptéry prelietajúce ponad les im zabezpečovali dostatok svetla, ktoré prechádzalo skrz listy stromov.

Po asi desiatich minútach chôdze si Daniel všimol svetlo pred nimi v lese.

„Tadiaľto,“ šiel na čele za ním obe deti a na konci Edit istila, aby sa nestratili.

Deti chápali vážnosť situácie, nereptali a držali tempo s dospelými.

Ako sa blížili uvideli, že pri svetle je väčšia skupina ľudí, ktorí sa rozprávajú, kričia po sebe. Daniel sa vybral dopredu rýchlejšie, aby skontroloval situáciu.

Dorazil na miesto, kde bol obrovský vchod do tunela, ktorý kryla kovová brána, zafarbená na zeleno s hnedými ťakmi, aby ju nebolo ľahké nájsť. Teraz bola odtiahnutá na stranu.

Vo vchode do tunela stála veľká dodávka, trčala z nej iba korba na ktorej bola natiahnutá zelená plachta. V korbe dodávky stál muž ozbrojený brokovnicou. Okolo neho boli ľudia, ktorí sa očividne chceli dostať hore. On bol asi ten, ktorí spomedzi nich vyberá, kto sa dostane do auta a kto musí zostať. Armáda, však bola tak blízko, že bolo z lesa počuť hučanie transportérov. Medzi zástupom ľudí boli celé rodiny, muži, ženy aj malé plačúce deti. Robili okolo dodávky veľký rozruch. Daniel sa zamiešal do tohto rozvášneného davu.

„Ľudia pochopte,“ kričal muž na dodávke a mieril dole na nich brokovnicou. „Nemôžem vás zobrať všetkých na jeden raz. Nevojdete sa na korbu auta. Pešo do tunela vás pustiť tiež nemôžem, niektoré úseky sú iba koľaje ponad rozbahnený terén, nikto by nedošiel až na koniec dvadsať kilometrov dlhého tunela. A ešte by ste aj znemožnili prechod auta. Rozhodnite sa koho zoberieme teraz ale rýchlo. Pre mňa ste všetci neznámi, ja zvolím nechcem.“

V tom nejaký mužský hlas z davu povedal:

„Zoberte tam ženy a deti.“ Muž na aute sa toho chytil.

„Ženy s deťmi dopredu, rýchlo sem ku mne.“

Začali deti vykladať na auto, ženy sa tlačili s nimi. Dav sa tým preskupoval a všetci sa posúvali. Korba bola za krátku chvíľu plná detí a niekoľko žien tam bolo natlačených po stoačky.

„Stačí,“ skríkol muž. „Sme plní, ak sa podarí otočíme sa ešte raz“. Všetky deti sa tam nevošli.

Muž s puškou sa zahľadel do davu.

„Počkaj! Hej ty!“ Ukázal prstom do davu kde stál Daniel. „Nie si ty náhodou ten astronaut?“

„Som,“ odpovedal bez rozmýšľania Daniel plný strachu.

Armáda hučala zo všetkých strán. Boli už nebezpečne blízko.

„Ľudia, toto je významný človek. Sledujem vedecké relácie, tento človek bol najďalej kam sa človek vôbec dostal, chápete to? To je slávny Daniel Green.“ Muž bol celý bez seba. „Uznávam čo robíš,

sledoval som Yesterday počas celého letu. Bolo úžasné čo ste dokázali. Teba musím zobrať so sebou.“

„No a čo, že je astronaut...“ Povedala jedna staršia žena z davu.

„Ty buď ticho baba, nerozumieš sa tomu, keď som povedal, že ide s nami, tak tomu tak bude. Ak bude chcieť. Je to na tebe Daniel, chceš sa zachrániť, alebo tu zhynieš? Rýchlo sa rozhoduj.“ Muž musel kričať lebo v lese bol hluk, ktorý robila bližiaci sa armáda.

Danielovi sa v mysli vyčarila maličká iskrička nádeje na záchranu, keď už nedúfal... myslel si, že je koniec. Jeho, Pánovho proroka, ako ho nazval Dominik, znova zachráni.

Pretláčil sa až k mužovi a niečo sa snažil povedať len jemu. Ten chvíľku zadumane popremýšľal a prikývol.

Daniel začal mávať smerom do lesa odkiaľ sa vynorila Edit a deti, tlačili sa k nemu.

Muž začal skladať z korby nákladného auta, od kraja niekoľko detí, jedno po druhom, aby urobil miesto pre Daniela a jeho rodinu. Podával mu deti priamo do rúk.

Daniel zaslepený šancou na záchranu, nazeral ako sa Edit tlačila cez dav.

Prišla až k nemu, „to nemôžeme!“ Povedala mu priamo do tváre a z očí jej začali vytekať slzy. Pozerala sa na štyri deti, ktoré práve prešli Danielovými rukami, plakali. Nemali ani desať rokov.

Muž načiahol ruku, aby pomohol Danielovi vyjsť hore.

Daniel už takmer neregistroval čo mu sestra hovorí, otočil sa a chcel im pomôcť nastúpiť.

Emily aj William už stáli vedľa neho keď načiahol ruku pre Edit, tá však pokrútila hlavou a ustúpila.

„Nie, to nemôžeme.“ Zopakovala.

„Pochop Edit, ja som Boží prorok, musím sa zachrániť. Je to dôležité! Pochop ma.“

Edit sa pomaly strácala v dave medzi ľuďmi. Cúvala vzad, tiekli jej slzy a sledovala svoje deti, vedela, že ich vidí posledný krát.

Muž to chvíľku sledoval, kývol na jedno s detí, ktoré plakalo pri dodávke, lebo ho vyložili a rozdelili od súrodenca. Nieкто mu ho ešte podal, muž skontroloval, že sú plný a zakričal na vodiča:

„Ideme!“

Dodávka sa pohla a stratila sa v tuneli.

Muži, ktorí ostali stať pred vchodom zasunuli obrovský kovový kryt tunela, aby ho armáda nenašla.

Všetci sa začali rozchádzať späť do lesa.

Edit šla sama, jej kroky po chvíli zastavili náboje vypálené z guľometu. Vojaci zahliadli prvých ľudí ukrývajúcich sa v lese, stratili trpezlivosť a začali strieľať na slepo.

Pokropili nábojmi celý les a za chvíľu neostal v okolí nikto nažive.

18

Dodávka sa tuneli hýbala opatrne, tunel aj cesty už boli staré.

„Kedysi sa tunel používal na prevoz narkotík z Mexika do USA. Dal ho vybudovať ešte sám Pablo Escobar. Verili by ste tomu.“ Konverzoval muž s puškou s Danielom.

Prešla už asi hodina odkedy vyrazili. Vzduch v tuneli bol len ťažko dýchateľný.

„Kedysi tu fungovala aj klimatizácia, elektrika všetko. Teraz sme radi, že sa ním môžeme previesť na druhú stranu.“ Zasmial sa muž.

William a Emily stáli tesne vedľa svojho uja a pevne sa ho držali, auto sa s časom na čas zatraslo ako

prešlo po nerovnej ceste, alebo koľaji.

„Takže ako sa vám páčilo vo vesmíre?“ Spýtal sa muž, ale nenechal mu priestor na odpoveď.

„Viete, ja som veľký fanúšik vesmírnych misií od malička som túžil dostať sa do vesmíru, ale hold nato musíte mať aj hlavu.“ Poklepal sa po čele a uškrnul. „Á, už tu budeme, ešte pár minút. Chcete sa napiť?“

Daniel pokýval hlavou. Dýchalo sa mu naozaj ťažko. Všade bol prach.

V tom ako sa muž otočil a hľadal fľašu s vodou, Daniel sa zviezol na kolená. Oči mu zastrela úplná tma a v hrudi pocítil silnú bolesť. V tej chvíli začul známy hrubý Rafaelov hlas.

„Ten kto sa o svoj život najviac bojí, toho život máva najmenšiu cenu.“

Daniel spadol až úplne k podlahe, medzi stojacích ľudí a vydýchol naposledy.

Tak bude aj na konci sveta: Syn človeka pošle svojich anjelov a vzbierajú z jeho kráľovstva všetky pohoršenia a tých, čo pášu nepravosť, a hodia ich do ohnivej pece. Tam bude plač a škrípanie zubami. Vtedy sa spravodliví zaskvejú ako slnko v kráľovstve svojho Otca. Kto má uši nech počúva!

Mat 13, 41-43

KONIEC